

ஜநவிநோதிநி.

இல. 11.]

நவம்பர் மீ

1888. [புத்த. XIX.

CONTENTS.

அட்டவணை.

What are the Effects of Inter- course with Foreigners? (Continued.).....	241	அந்நிபதேசத்தாருடன் உட்புறவு கொள்வதனால் உண்டாகும் பய ன் யாது? (தொடர்ச்சி).....	241
Some of the commonest Causes of Diseases in Indian Towns and Villages.....	244	இத்த தேசத்துப் பட்டணங்களி லும் கிராமங்களிலும் விபாதி கா ணுவதற்கான சில அதிகாராரண சுதக்கக்.....	244
The Life of a Bear (Continued)	247	ஓர் கரடியின் கதை (தொடர்ச்சி)	247
Do you want Employment?....	250	உத்தியோகம் வேண்டுமா?.....	250
Wild men and Wolf-children	255	காட்டுமனிதர்களும் ஓதாய்க் குழத் தைகளும்.....	255
The Covering of different Ani- mals and their modes of De- fence in times of danger....	259	நாகுவித ஜந்துக்களின் மேற்போர் வையும் ஆபத்து வேண்டுகில் அ வை தப்பித்துக்கொள்ளும் வித மும்.....	259
News.....	262	சமாச்சாரம்.....	262

MADRAS.

Published by the

MADRAS SCHOOL BOOK AND VERNACULAR LITERATURE SOCIETY,
AND SOLD AT THEIR DEPOSITORY, OLD COLLEGE.

ஐ ந வி நோ தி நி .

சூ. 11.]

நவம்பர் மீ

1888. [புத்த. XIX.

அந்நிய தேசத்தாருடன் கூட்டுறவு கொள்வதனால்
உண்டாகும் பயன்யாது?

(தொடர்ச்சி.)

இப்பூமியிலுள்ள பற்பல பிரதேசங்களுக்குள் சென்று அங்கங்
குள்ள குணவிசேஷங்களைக் கண்டறிவது புருஷனுய்ப்பிறந்த ஒவ்வொ
ருவனுடைய பெருங்கடமையென்னுஞ் சித்தாந்தத்தை ஆகியில் இந்
துக்கக் கொண்டிருந்தார்களென்று சென்ற சஞ்சிகையில் கடைசியா
ய்ச் சொல்லிமுடித்தோம். பிற்காலத்திலே இந்துக்கள் தமது தேச
மாகிய இந்தியாமுழுவதையுமாவது ஒவ்வொருவனும் போய்ப் பார்த்தா
ல் போதுமென்று அபிப்பிராயங் கொண்டிருக்கலாம். உலகத்தில் ஏனைய
பிரதேசங்கள் யாவும் கேவலம் மிலேச்சத்தன்மை பெற்றிருந்தபடியி
னாலும், அவற்றைப்போய்ப் பார்ப்பதனால் இந்தியாவிலுள்ள ஒரு புத்
திமான் கற்று விருத்தியாவதற்கு அவ்வளவாக அவ்விடங்களில் உயர்
ந்த ஒழுக்கங்களில்லா திருந்தபடியினாலும், வர வர இந்துக்கள் பற்ப
ல ஹேதுக்களினால் தேகநீடம் குன்றிப்போனாகளானபடியினாலும்,
ஹிமாசலமுகல் சேது பரியந்தமாவது ஒவ்வொருவனும் யாத்திரை
செய்தாற் போதுமென்று அவர்கள் கருகியதாகத் தோன்றுகிறது.
எவ்வெருவன் காசிக்குச்சென்று கங்காலநானஞ்செய்து விஸ்வநாத
ரைத் தெரிசித்து ஹரித்துவாரம்-கயா-பிரயாகை முகலிய ஹிமாசலச்
சாரலிலுள்ள பிரதேசங்களைப்பார்த்து அக்கங்கா ஜலக்கைக் கொண்டு
வந்து சேதுவிலுள்ள இராமேஸ்வரத்தில் இராமலிங்கத்துக்கு அபி
ஷேகம் பண்ணுகிறாலே அவனுக்கு இனி பிறப்பில்லை யென்னும் சித்
தாந்தமொன்று இந்துக்களாகிய நம்மவர்களுக்குள் உண்டாயிருப்பதை
யோசிக்கையில், ஒவ்வொருவனும் இந்த நம்பிக்கையினாலாவது தேச
முழுமையும் யாத்திரைசெய்து அங்கங்குள்ள குண விசேஷங்களைக்
கண்டு பயனடையட்டு மென்னுங் கருத்தை அந் புத்திமான்களாகிய
புராண இந்துக்கள் கொண்டிருந்ததாகத் தெரியவருகிறது.

இதனால் மேற்கண்ட காசியாத்திரையினாலே கிடைக்குமென்று
சொல்லப்படும் பரலோகப் பலனில்லையென்று யாம் இங்கு கூறவா

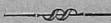
வில்லை. இகத்திலும் அதனால் தேசத்தாருக்குப் பெரும் பயனுண்டாகின்ற தென்பதைக் காட்டவந்தோமேயன்றி வேறில்லை. அன்றியும் பூலோகத்திலுள்ள சகல குணவிசித்திரங்களும் சற்றேறக்குறைய இந்தியாதேசமொன்றிலேயே அமைந்துகிடக்கின்றன வென்றும், உலகத்திலுள்ள பெரும் பர்வதங்களுக்குள்ளே ஒன்றாகவைத்து எண்ணப்படும் ஹிமாசலமும் பெரும் நதிகளுக்குள் ஒன்றாக மதிக்கப்படும் கங்கையும் திவ்வியமான மருதநிலங்களும் முற்றும் உதவியற்று உஷ்ணமிசுத்த பாலைநிலங்களும் கடற்றுறைகளும் (குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்னும் ஐவகை நிலங்களும்) இந்து தேசத்தில் இருக்கின்றனவென்றும், இந்தவேறுத்துக்களினாலே இந்து தேசத்தை ஒரு காண்டமென்றே சொல்லவேண்டுமென்றும் ஒரு பிரபல பூகோளசாஸ்திரிபார் வியந்து கூறுகிறார். இந்தியாதி காரணங்களினால்தான் ஹிமசேதுவரையில் யாத்திரா செய்வதே உலகத்திலுள்ள வெவ்வேறு வளப்பங்களையும் குணவிசேஷங்களையுமுடைய பிரதேசங்கள் யாவற்றையும் பார்ப்பதை ஒக்குமென்று பிற்காலத்தில் இந்துக்கள் அபிப்பிராயங் கொண்டிருக்கலாம்.

மஹம்மதியர்கள் கொடுங்கோலர்களாயிருந்தும் ஒருவிஷயத்தில் அவர்கள் உலகத்துக்குப் பெருத்த நன்மையைச் செய்தார்களென்றே நாம் கூறுவதற்கு நியாயமுண்டு. உலகத்திலுள்ள பற்பல தேசங்களுக்குச் சதாபடைபெடுத்து அங்கங்கு திரிந்து கொண்டேயிருந்தபடியினால் அவர்கள்சென்ற தேசங்களெல்லாம் ஒருவிதத்தில் நாகரீகம்பெற்றன. ஆசியில் ஐரோப்பா காண்டத்திலே கிரீஸ்தேசத்தார் அதிக புத்திமான்களாகவும் சாஸ்திரவிற்பனர்களாகவு மிருந்தபடியினால் அவர்களுடைய சாஸ்திரங்களையெல்லாம் அவர்களுடன் கூட்டுறவுசெய்து மஹம்மதியர்கள் அரேபிக் பாஷையில் மொழிபெயர்த்துக்கொண்டு அவர்கள் அங்கங்கு படையெடுத்துச் சென்றகாலத்து அக்கல்லியை அவ்விடங்கள்தோறும் பரவச்செய்தார்கள். கேஷத்திரக்னிதம் - பிஜகனிதம் முதலிய அருமையான சாஸ்திரங்களில் இந்துக்கள் அடைந்திருந்த ஞானத்தை ஐரோப்பாவிற்குக் கொண்டுபோய்ப் பரவச்செய்தவர்கள் இந்த மஹம்மதியர்களுக்குள் ஒருவித ஜாதியாரே. அவ்வளவு கொடுங்கோலர்களாயிருந்தும் துருக்கர்கள் பற்பலதேசங்களுக்கு யாத்திராசெய்து அந்நியர்களுடன் கூட்டுறவுகொண்ட காரணத்தினால் தமக்கும் பிறருக்கும் பெருத்த நன்மை வீளைந்ததென்று கூறுவோமாயின் யாத்திராகளினால் உண்டாகும் பயன்களைப்பற்றி இன்னும் விரித்துரைக்க வேண்டுவதும் அவசியமா?

ஆகவே பிறருடன் நட்புகொள்ளாமலும் பழகாமலும் தனியே வீட்டுக்குள்ளேயே யிருக்கும் ஒருவனென்கனம் அபிவிருத்தியாவதற்கு இடமில்லாமல் ஞானகுனியை யிருப்பானே அதுபோலவே அந்நிய தேசத்தாருடன் கூட்டுறவு கொள்ளாமலிருக்கும் யாதொரு தேசத்தார்

ரும் நாகரீக அபிவிருத்தியாவதற்கு இடமிராது. சில தீபாந்தரங்களில் தனியே உயிர்வாழ்ந்துகொண்டு பிற பிரதேசங்களுக்குப்போக மாக்கலங்கள் முதலியவற்றை எய்தப்பெறாத சில ஜாதியார் நாளைக்கும் அஞ்ஞான மேலீட்டினால் கேவலம் நரமாம்ச பட்சணிகளாகவும் திரிகிரர்கள். இங்கிலாண்டுதேசத்தார் ஐந்துறு வருஷத்திற்குள் நாகரீகத்தில் இவ்வளவு உயர்ந்து புத்தியிலும் செல்வத்திலும் தமக்குச்சமாதிக மில்லாதபடி மேம்பட்டதெல்லாம் - வர்த்தகத்தினாலும் அது காரணமாகப் பற்பல பிரதேசங்களுக்குச்சென்று அந்நியர்களுடன் கூட்டுறவு கொண்டதினாலுந்தான்.

சைனாதேசத்தார் அந்நியதேசத்தாருடன் கூட்டுறவுகொள்ளக் கூடாதென்னும் கோட்பாட்டைப் பெற்றிருக்கிற காரணத்தினால்தான், இரண்டாயிரம் வருஷத்திற்குமுன்னே அவர்கள் எந்தஸ்தித்தியிலிருந்தார்களோ அதேஸ்தித்தியில் இன்றைக்கும் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் இம்மியளவும் நாகரீகத்தில் மேம்படவில்லை. சற்றேறக்குறைய ஐந்துறு வருஷகாலமாக இந்துக்கள் பலவேறுத்துக்களினாலே பலஹீனப்பட்டுத் தம்முடைய முன்னோர் கோட்பாடுகளை முற்றும்மறந்து தேசயாத்திரை முதலிய செய்கைகளை விடுத்ததுத் தமோறிய காரணத்தினால் அவர்கள் இப்போது மிகவும் கடினத்திருப்பதைச் சிறுமகவும் கண்கூடாகக் காணலாம். ஆயினும் கடவுள் அவர்களிடத்துவைத்த தயையே தயை! அவர்கள் அந்நியதேசங்களுக்குப் போகாவிடினும் கடவுள் அந்நியதேசத்தவர்களைக் கொண்டுவந்து அவர்களுடன் கூட்டுறவு பண்ணுவித்து அவர்களை அபிவிருத்தியாக்கிவருகின்றனர். பூர்வீக இந்துக்கள் அனுசரித்துவந்த சில அனுஷ்டானங்களுக்கும் இன்னும் சிலசாஸ்திரக் கோட்பாடுகளுக்கும் இப்போதைய இந்துக்களாகிய நமக்குத்தகுந்த காரணங்கள் தெரியாமல் இருக்கின்றனவேனும், ஆங்கிலேயருடைய கூட்டுறவினல்இப்போது நாம் மானதபதார்த்த லட்சணசாஸ்திரங்களிலும் கணிதசாஸ்திரம்-பூகோளசாஸ்திரம்-வானசாஸ்திரம் முதலியவற்றிலும் அடைந்துவரும் தேர்ச்சியினாலும் தூரதிருஷ்டிக்கண்ணாடி-பூதக்கண்ணாடி முதலிய அளவிறந்த உபகரணங்களினாலும் அக்காரணங்கள் யாவும் ஒவ்வொன்றுகப்பலப்பட்டு வருகின்றன. நம்முடைய தேசத்துக்கு ஆங்கிலேயர்கள் வந்தபடியால் அவர்கள் இங்குள்ள பஞ்சமுதலிய பற்பல பதார்த்தங்களையும் வெகுலேசாய் ஏற்றுமதிசெய்துகொண்டுவர்த்தகத்தில் அதிக லாபமடைகின்றார்கள். இக்கூட்டுறவினல் இருதிருத்தாருக்கும் உண்டாய்வரும் இன்னும் அளவிறந்த நன்மைகளைப் பற்றி விரிக்கிற்பெருகும். அவற்றைபெல்லாம் சிறுகுழந்தையும் பிரத்தியகூதமாகக் கண்டுதெளியலாம். ஆகையால் அந்நியதேசத்தாருடன் கூட்டுறவு கொள்வதனுண்டாகும் பயன் பெரிதுபெரிது.

இந்து தேசத்துப் பட்டணங்களிலும் கிராமங்களிலும்
வியாதி காணுவதற்கான சில அதிசாதாரண
ஏதுக்கள்.

யாதொரு பட்டணத்தில் வசிப்பவர் தேகாரோக்கியம் பெற்றிருக்க வேண்டுமானால் அவர்கள் தினம் குடித்துக்கொண்டுவரும் தண்ணீர் கூடுமானவரையில் அசுத்தங்கள் நீங்கிச் சுகாதாரத்துக்கேற்றதாயிருக்க வேண்டியது. பெருவாரி முதலிய கொள்ளைநோய்கள் உண்டாவதற்கு முக்கியமான காரணம் தண்ணீர் அசுத்தமாயிருப்பதேயாம். மழைத்தண்ணீரிலுள் நிறையப்பெற்ற ஏரி குளம் முதலியவைகளும் நதிகளும் ஊற்று முதலிய அருவிகளும் கிணறு சீனை முதலியவைகளும் தவிர யாதொரு பிரதேசத்துக்கு வேறே தண்ணீர் வருவாய்கிடையாது. இவற்றினுள் கிடைக்குந் தண்ணீர் அங்கங்கு வசிப்பவர்களின் அஜாகிரதையும் அவிலேகமும் காரணமாகத் தேகாரோக்கியத்தைக் கெடுக்கத்தக்கதாய்விடுவதை முறையே விவரித்துக் காட்டுவோம்.

தண்ணீரை நன்றாய்ச் காய்ச்சி வடிக்கட்டுந் தக்கதோர் கருவியைக்கொண்டு அசுத்தங்கள் நீங்கும்படி வடிக்கட்டிக் கொண்டால் அதைத்தான் கூடிய வரையில் நமக்குக் கிடைக்கத்தக்க சுத்த தண்ணீரென்று சொல்லலாம். இந்தப்படி காய்ச்சி வடிக்கட்டிக் கொள்ளப்பட்ட தண்ணீருக்குச் சமானம் சற்றேறக்குறைய மழைத்தண்ணீரென்று கூறலாம். ஆனால் மேகத்தினின்றும் மழைத்தண்ணீர் கீழே விழும்போது, புகை-தும்பு-தூசு-விஷவாயு முதலியவை ஆகாயத்தில் நிறைந்திருக்கிறபடியால் அவற்றின் கலப்பினாலே அந்தத் தண்ணீர் அசுத்தமாய்விடுகிறது. ஜனங்கள் அதிகமாய் அடர்ந்திருக்கும் பட்டணங்களிலும் கிராமங்களிலும் இவ்வாறு ஆகாயம் இத்தியாதி அசுத்தங்களினால் அமிதமாக நிறைந்திருக்கும். அன்றியும் மழைத்தண்ணீர் வீட்டுக் கூரைகளினிம்தும் தரையிலும் விழும்போது அங்குள்ள பட்சிகளின் எச்சம் - அழுகிய பற்பலவஸ்துக்கள் முதலிய அநேக அசுத்தங்களெல்லாம் அதனுடன் கலக்க நேரிடும். இத்தனை விதமான அசுத்தங்கள் சகிதமாய் மழைத்தண்ணீர் ஏரி குளம் முதலிய நீர்க்கிடைகளில் போய் விழும்போது அங்குள்ள ஜலத்தின் அசுத்தத் தன்மையைச்சொல்லவும் வேண்டுமோ?

யாதொரு கிராமத்தில் வசிப்பவர்களுக்கு ஏரி குளம் முதலியவைகளே பெருத்த ஜலாதாரமான இடங்கள். இவைகளிலுள்ள ஜலம் முற்றும் சுகாதாரத்துக்கு ஏற்றதல்லாததாய்ப் போகும்படி அக்கிராமக்குடிகள் நடந்து வருகிறார்கள். அவர்கள் வாந்திபேதி அம்மை முதலிய தொத்துவியாதி கண்டவர்களுடைய உடை முதலியனவற்றைக் கொண்டபோய் அந்நீர்க்கிடைகளில் தோய்ப்பதும், அவற்றிற்குச் சம்பமா

ன இடங்களிலும் சில பிரதேசங்களிலே அவற்றின் கரைகளிலும் பிரதேசங்களைத் தகனஞ் செய்வதுமா யிருக்கிறார்கள். தகனமான எலும்பு-சாம்பல் முதலிய யாவற்றையும் அந்த ஏரி குளம் முதலிய நீர் நிலைகளுக்கு மழைத்தண்ணீர் அடித்துக்கொண்டு போகிறது. வண்ணாற்பற்பல அசுத்தமான வஸ்துக்களைக் கொண்டுவந்து அப்படிப்பட்ட ஜலாதாமான நீர்நிலைகளில் தோய்த்து வருகின்றார்கள். ஜனங்கள் உபயோகிக்கும் அந்தக் குளங்களையே ஆடு மாடு எருமை முதலிய பிராணிகள் தண்ணீர் குடிப்பதற்கும் அவற்றைக் கழுவுவதற்கும் சில அறிவிடிகள் உபயோகிக்கிறார்கள். பெரும் மரங்கள்-கட்டைகள்-மூங்கில்கள்-பற்பல நார்கள் முதலானவை கொஞ்ச நாள் வரையில் தண்ணீரில் ஊறவேண்டிய அவசியமிருந்தால் அவற்றிற்கெல்லாம் மேற்படி குளங்களைப்பற்றி வேறே இடங்கள் குடிசைகளுக்கு இல்லைபோலும்! வெய்யிற் காலத்தில் சற்றே நீர் வறண்டு போயிருக்கும்போது அப்படிப்பட்ட குளங்களில் மேற்கண்ட அசுத்தங்களெல்லாம் குடிபுகுந்திருக்கிற காரணத்தினால் அவற்றை நாகக் குழிகளென்றே கூறலாம். மூட பிரஜைகள் அந்தத் தண்ணீரின் தன்மையைச் சற்றும் யோசியாமல் அதைக் கீர்ப்பதென்று கருதிக் குடித்து வருகிறார்கள். இந்தப்படி செய்து வருவதனால் பெருவாரி நோய்கள் சம்பவித்து ஒரு நொடியில் கிராமம் கிராமமாய் வாயில் போட்டுக் கொள்ளுகின்றன. அப்போதாவது அக்கிராம வாசிகள் அந்நோய்களுக்குக் காரணம் இன்னதென்பதை யறிந்துகொள்ள முயலாமல், கிராம தேவதைகளின் கோபாவேசமே அவற்றிற்குக் காரணமென்று மதிமயக்கங்கொண்டு ஊரிலுள்ள ஆடுகளை யெல்லாம் கீர்ப்புலப்படுத்திப் பெரும்பாதகத்துக் குள்ளாகின்றார்கள். அவர்கள் மதியின்மை அம்மம்! கொடிது! கொடிது! தங்களுடைய சுகாதாரத்துக்கேற்றதாயிருக்கும் குளங்களையும் ஏரிகளையும் நல்ல ஸ்திதியில் வைத்துக்கொண்டிருக்க வேண்டுமென்கிற எண்ணமே அவர்களுக்கு உதிப்பதில்லை. உசித்தாலும் அதை நிறைவேற்ற ஒற்றுமை கிடையாது. நாட்டுப்புறத்தார் கல்வியில்லாப் பாமர்களாயிருப்பதே இதற்கெல்லாம் காரணம். கல்வி யிருந்தால் தங்களுடைய சுகாதாரத்துக் கேற்றவை இன்னினனவென்பதை அந்நிலைசாய் அவர்கள் அறிந்துகொள்ளக் கூடியவர்களாயிருப்பார்களல்லவா?

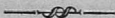
நதிகளுக்குச் சமீபமா யிருக்கும் பட்டணங்களிலும் கிராமங்களிலுமுள்ளவர்களுக்குக் கூடிய வரையில் நல்ல தண்ணீர் கிடைக்கும். அவைகளிலும் வெய்யிற் காலத்தில் நீரோட்டம் நின்று போயிருக்கும் போது மேலே குளங்களின் விஷயமாக என்ன அக்கிரமங்கள் எடுத்துக் காட்டினோமோ அவைகளெல்லாம் நடந்து வருவதை அநேக இடங்களில் நாம் கண்கூடாகக் காணலாம். சில கிராமங்களிலே அந்தந்த வீட்டுச் சாக்கடைக்காலும் கடைசியாய்ப் போய் நதிகளில் விழும்படியாகக் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. இதைவிட அவிவேகமான ஏற்பாடு வேறே கிடையாது. நதிகளிலுள்ள தண்ணீர் எவ்வளவு ஒட்டமுள்ள

தா யிருந்தாலும் சதா அசுத்தத் தண்ணீர் அதனுடன் கலந்தால் அது முற்றுங் கெட்டுப்போய் விடுமென்பதை யாமெடுத்துக் கூறவும் வேண்டுமோ?

கிணறுகளின் ஸ்திதியைப்பற்றிச் சற்றே கூறுவோம். கிணறுகளைப் பெரும்பாலும் மல ஜலம் கழிக்கும் மறைவிடங்களுக்குச் சமீபமாய் ஏற்படுத்தி வைத்துக் கொண்டிருப்பது இந்தேசத்து வழக்கமாயிருக்கிறது. நாட்டுப்புறங்களில் ஜலதானகளை நன்றாய்க்கட்டித் தண்ணீர் போய் வெளியே விழுவதற்கேற்ற ஏற்பாடுகள் செய்து வைத்திருப்பது பெரும்பாலும் இந்த தேசத்தில் முயற்கோடுபோல் அருமையினும் அருமை. ஆகவே அன்றாட அசுத்தத் தண்ணீர் தளவரிசை கூட இல்லாத புழுதி நிலத்தில் ஊறிக்கொண்டே வருவதனால் அந்தத் தண்ணீர் சமீபத்திலுள்ள கிணற்று ஜலத்தை முற்றும் அசுத்தப்படுத்தி விடுகிறது; அப்போதைக்கப்போது அதில் விழுந்து அழுக்கிச் சிட்டுக்கும் பற்பல வஸ்துக்களினாலும், தீரா வியாதியிலாவது வேறே காரணத்தினாலாவது கிணற்றில் வீழ்ந்து இறப்பவர்களுடைய மல முதலிய அசுத்தங்களினாலும், கிணறுகளுக்கு நாற்புறமும் உயரமாய்ச் சுவரை பெழுப்பாமலிருக்கு மிடங்களிலே அவற்றில் விழும் கழுநீர் முதலிய அருவருக்கத்தக்க முடைநாற்றமுற்ற ஜலங்களினாலும் அவற்றில்முற்றுங்கெட்டிருக்கும் தண்ணீரை உயிர் வாங்கும் கூற்றுவனென்றே சொல்லவேண்டியது. தற்கொலை புரிந்துகொள்ள விருப்பமுள்ள ஆத்மாக்களுக்குக் கிணறுகள் தானா அடைக்கல ஸ்தானம்? ஐயோ! பாவம்!

ஆகையால் கூடிய வரையில் கிணறுகள் இருக்கும் ஸ்தானங்களுக்குச் சமீபமாக அசுத்தத் தண்ணீர் ஊற வொட்டாதபடிக்கும், அவற்றில் விழும் பண்டங்கள் நெடுங்காலம் வரையில் அவ்விடத்திலேயே அழுசிப் போகாதபடிக்கும் கிணறுகளைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு வருவது சர்வோத்தமம். ஊற்றுப்பாங்கான இடங்களி லுண்டாகும் தண்ணீர் கூடிய வரையில் சுத்தமானதென்றே கொள்ளவேண்டும். ஆனால் அப்படிப்பட்டது எங்கும் கிடைப்பது அரிது.

ஆனபடியால் தேகாரோக்கியத்தோடு உலகத்தில் உயிர் வாழ்விருப்ப முடையவர்கள் (யார் இவ்விருப்பங் கொள்ளாதார்?) கூடிய வரையில் தங்களுக்குப்போகமாகும் ஜலத்தையும் நீர்திலைகளையும் நல்ல ஸ்திதியில் வைத்துக் கொண்டிருக்கவேண்டியது. நம்முடைய செளக்கிய விருத்திக்கேற்ற இத்தகைய காரியங்களில்கூட துரைத்தனத்தார் தலையிட்டுக்கொண்டு நமக்காக அவர்கள் முயற்சிபண்ண வேண்டியதாயிருக்குமானால் அதைவிட நம்மனோர்க்கு அவமானத்தைத் தாத்தக்கது வேறொன்றுமில்லையல்லவா?

ஓர் காடியின் கதை.

(தொடர்ச்சி.)

ச-ம் அந்தியாயம்.

காட்டில் முதல் நாள்.

காட்டுக்கு என்னுடன் நீ கூடவரவேண்டியதென்று அன்றையத்தினமே மந்தானகன் தன் மூத்த குமாரனாகிய விக்கிரமவீரனை அழைத்தது. இதைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் விக்கிரமவீரனுக்குப் பெரு மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று.

விக்கிரமவீரன் பெருங் களிப்பிலே பின்னங்காலால் நின்றுகொண்டு நாற்புறமும் சுற்றிச் சுற்றிக் குதித்துத் துள்ளிக்கொண்டிருந்தது. இப்படியிருக்கையில் அதன் தாயாகிய உத்தமஜீவியும் அதன் சகோதரனாகிய சமூகனும் அதைப் பார்த்துச் சிரிக்கலாயின. இவைகளிந்தப்படி தன்னைப் பார்த்து நகைத்துக்கொண்டிருப்பதை அது எவ்வளவும் ஒரு பொருளென மதிக்காமல் “என் சாமர்த்தியத்தை என் காட்டப் போகிறேன், இவர்கள் அதை சீக்கிரம் பார்க்கத்தான் போகிறார்கள், உலகம் இந்தப்படியிருக்கிறதென்பதைச் சற்றே நான் போய் பார்க்கப் போகிறேன், அந்த வேடிக்கையைக் கண்டு நான் குதூகலிக்கப் போகிறேன்.” என்று தனக்குள்ளே சொல்லிக்கொண்டது. அதற்கு முன்னே அந்த மலையிலுள்ள எல்லாப் பாகங்களும் தனக்குத் தெரிந்திருந்தாற்போல அதன் செங்குத்தான ஒரு பாகத்தில் அதிவேகமாய் அது இறங்கத் தொடங்கிற்று. மந்தானகன் மெதுவாய்ப் பின்னே போய்க்கொண்டிருந்தது. உத்தமஜீவியும் சமூகனும் நான்கு குட்டிகளும் தங்கள் குகையிலிருந்த படியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தன.

விக்கிரமவீரன் ஒரு கற்பாறையிலிருந்து மற்றொரு கற்பாறைக்குத் தாவிக் குதித்து மஹா செங்குத்தான இடங்களில் பொத்து பொத்தென்று நழு வாதபடி இறங்கிக்கொண்டு போகையில் அது நழுவிக்கீழே விழுந்துவிடுமென்று மேலிருந்துபார்த்துக் கொண்டிருந்த தாயாகிய உத்தமஜீவி நினைத்தது. விக்கிரமவீரனே சாமானியமானதல்ல, தாய் நினைத்ததுபோல் அது அவ்வளவு பலவீனமான தன்று. இந்தப்படி மலையின் கீழ்ப்புறமாக இறங்கி வருகையில் மந்தானகனுக்கு முன்னகவே விக்கிரமவீரன் போய்க்கொண்டிருந்தது; எனினில் தன் பிதாவாகிய மந்தானகன் மலையின்மீது ஏறி வரும்போதும் கீழே இறங்கும்போதும் அது பல தடவைகளிலும் முன்னே கவனத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தபடியினால் எந்தெந்த இடங்களில் எந்தெந்தப் பிரகாரம் போகவேண்டுமோ அவை யெல்லாம் அதற்கு நன்றாய்த் தெரிந்திருந்தன.

கடைசியாய் மந்தானகனும் விக்கிரமவீரனும் காட்டண்டைவந்து சேர்ந்தன. விக்கிரமவீரனுக்கு எதைப் பார்த்தாலும் நவமாயும் அதியற்புதமாயும் தோன்றியது. உன்னதமான தேவதானவிருட்ச நிறுவில் விக்கிரமவீரன் நின்றுகொண்டு நாற்புறமும் பார்த்தபோது அதற்குக் கொஞ்சம் பயமுண்டானபடியினால், பின்னே மெதுவாய் வந்துகொண்டிருக்கும் பிதா தன் சமீபத்தில் வருகிற வரையில் முன்னே போவதற்காகச் சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தது.

மந்தானகன் விக்கிரமவீரனைப் பார்த்து, “என்னை! விருட்சங்களுக்கா பயப்படுகிறாய்? இந்தக் காட்டுக்கு நாம் அதிபதிகள், விருட்சங்களுக்கு மந்தியில் நாம் இருக்கிற வரையில் ஒன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டியதில்லை, இப்போது

காலப் போஜனத்துக்காக இவ்விடத்தில் என்ன அகப்படக் கூடுமோ அதைக் கண்டு பிடிக்கலாம்.” என்றது.

இரு புறத்திலும் உன்னதமான விருட்சங்களடர்ந்து நிறுண்டாயிருக்கும் ஓர் நெருக்கமான வழியாக நெடுந்தூரம் வரையில் அவ்விரண்டு கரடிகளும் போயின. அவ்விடம் அதிக இருட்டாயிருப்பதாக விக்கிரமவீரன் நினைத்தது. ஆயினும் மந்தானகன் அதிவேகமாய்ப் போய்க்கொண்டே இருந்தது. விக்கிரமவீரன் அதன் பக்கமாகவே போய்க்கொண்டிருந்தபடியினால் முதலில் எவ்வளவு பயப்பட்டதோ அவ்வளவு பிற்பாடு பயப்படவில்லை.

இந்தப்படி போய்க்கொண்டிருக்கையில் மந்தானகன் ஓரிடத்திலே நின்றது. விக்கிரமவீரன் அவ்விடத்தில் தன் காலண்டை ஓர் சிறு மட்டுவியலைக் கண்டு அது எதுவா யிருக்கக்கூடும் என்று வியந்து பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில், மந்தானகன் அதை மெதுவாய்த் தன் நகத்தினால் தொட்ட மாத்திரத்தில் ஆயிரம் கணக்காக சிறு இந்துக்கள் நாற்புறமும் ஓடின. அதைப் பார்த்த உடனே மந்தானகன் விக்கிரமவீரனுக்கு அதைச் சுட்டிக் காட்டிச் “சிக்கிரம், ஆகூடும்.” என்றது. விக்கிரமவீரன் அதைக்கேட்ட மாத்திரத்தில் எவ்வளவு வினாவில் அவற்றைத் தின்னக்கூடுமோ அவ்வளவு வினாவில் அவற்றைத் தின்றவிட்டது. வெகு சிக்கிரத்தில் அங்கிருந்த அளவற்ற ஏறம்புகளும் அவற்றின் முட்டைகளும் ஆகாரங்களும் விக்கிரமவீரனுடைய வயிற்றிற்குள் சென்றன. உடனே மந்தானகனும் விக்கிரமவீரனும் மறுபடியும் போக ஆரம்பித்தன. ஏறம்புகள் மூலா ருசியாயிருக்கின்றனவென்று விக்கிரமவீரன் நினைத்தது. இவற்றைத் தின்று ருசிகண்டதினாலேயே கெடுகாணாய் அனுபவம் அடைந்து விட்டதுபோல் அது இறுமாந்து நாற்புறமும் சுற்றிப் பார்த்துக்கொண்டே சென்றது, மற்றெவ்விடத்திலும் ஏறம்புகள் அக்கரடிகளுக்கு அகப்படவில்லை. அந்தக்காட்டிலே வெட்டவெளிச்சமான ஓரிடத்தில் அவைகள் வெகு சிக்கிரத்தில் வந்து சேர்ந்தன. அவ்விடத்தில் சிந்தூர மரங்களும் அசோக மரங்களும் தழைத்து வளர்ந்திருந்ததுமன்றி அழகான காட்டுப் புஷ்பங்களும் தனையில் நெருக்கமாய்ப் புஷ்பித்திருந்தன.

விக்கிரமவீரனுக்குப் புஷ்பங்களிடத்தில் அதிகபிரீதி. அதன் குகைக்குச் சமீபமாயுள்ள கற்பாறைகளுக்கு மத்தியில் சில புஷ்பங்கள் புஷ்பிப்பதுண்டு. அவைகள் அரும்புகளாயிருக்கும்போதும் பிறகு புஷ்பங்களாய் மல ரும்போதும் பிற்பாடு விதைகள் நிறைந்த காய் காய்க்கும்போதும் விக்கிரமவீரனும் சுமுகனும் அவற்றைக் கவனித்து வருவதுண்டு. மழையில்லாமல் பூமி வறட்சியாய்ப்போய் வெய்யில் நன்றாய்க் காய்ந்து கொண்டிருக்கும்போது விக்கிரமவீரனும் சுமுகனும் உஷ்ணத்தினால் இளைப்படைந்த காலத்தில் புஷ்பங்களை எடுத்துக்கொண்டு குகைக்குள்ளே போய்ச் சாயாட்சை வளையில் நிறுவினாலே ஜில்லென்று பிடித்துக்கொண்டிருக்கத் தனக்கு இஷ்ட யிருக்கிறதென்று சுமுகன் விக்கிரமவீரனிடத்தில் சொல்லிக்கொண்டு வருவதுண்டு. மழைபெய்தால் புஷ்பங்கள் தலை நிமிர்ந்து செழித்திருப்பதைப்பார்ப்பதற்காகவும் அவற்றிலுள்ள ருளிர்ச்சியான புது நீர்த்துளினைக் குடிப்பதற்காகவும் விக்கிரமவீரனும் சுமுகனும் ஓடுவதுண்டு.

இப்போது இந்தக்காட்டிலுள்ள தூதன புஷ்பங்களையெல்லாம் உட்கார்த்து அன்னறயத்தினமெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டிருக்க விக்கிரமவீரனுக்கு இஷ்ட யிருத்திருக்கலாம். ஆனால் விருட்சங்களின்மீது ஏற அது கற்றுக் கொள்ள வேண்டிய அவசியமிருந்தபடியினால் மந்தானகன் அதைப்பார்த்து “குழந்தாய் முதலில் இந்த அழகான சிந்தூர மரத்தினமீது ஏறிப்பார்.” என்

று சொல்லியது. அடியிலுள்ள கிளைகளில் சில முறிந்து போயிருந்தபடியினால் விக்கிரமவீரன் ஒரு பெரிய தளமான கிளையண்டை வருகிறபரியந்தம் ஏறிப்போகக் கூடியதாயிருந்தது. அந்தப் பெரிய கிளையண்டை அது வந்து செர்ந்தவுடனே அவ்விருட்சத்திலுள்ள இலைகளுக்குள்ளே இளங் குருத்துகளை யும் மெல்லியதான வளாறுகளையும் அக்கிளையின்மீது உட்கார்ந்துகொண்டு வயிரூரத் தின்னக் கூடியதாயிருந்தது.

சமீபத்திலிருந்த மற்றொரு விருட்சத்தில் உயரமாய் ஏறி மந்தானகன் உட்கார்ந்துகொண்டது, இரத்தப்படி. இரண்டும் வயிரூரத்தின்றபிறகு விக்கிரமவீரன் கீழே இறங்குகையில் மந்தானகன் அதற்குக் கைகொடுத்து ஒத்தாசை பண்ணிக் கொண்டிருக்கும்போது “ குழந்தாய் உன் தாயாருக்கு என்ன கொண்டு போகலாம்? ” என்று கேட்டது.

அதற்கு “ ஏறம்புகளைக் கொண்டு போகலாம், அது தாயாருக்கு அதிக பிரியமாய் இருக்கும், அது எவ்வளவு உருசியாயிருக்கிறது! ” என்று விக்கிரமவீரன் சொல்லியது.

இதைக்கேட்டு மந்தானகன்-“ அருமைக் குழந்தாய், ஏறம்புகள் அதிகஉருசிடான், ஆனால் அவைகள் பரபரப்பாய் ஒடிவிடத்தக்க சிறு ஜந்துக்களானபடியால் அவைகளைக் கொண்டுபோவது சாத்தியமாகாது, நம்மோடுகூட உன் தாய்வருகிறபோதுதான் அவற்றை அது தின்னக்கூடும், அதுவரையில் அது பொறுத்திருக்கவேண்டியது, இன்றையத்தினம் ஒரு நல்லகொத்து இலைகளை நாம் உன் தாயாருக்குக் கொண்டுபோவோம். ” என்று சொல்லிற்று.

உடனே மந்தானகன் ஓர் பெரும் அசோகவிருட்சத்தின்மீதேறி அதன் தனிவரையில்போய் இளங்கிளைகளையும் தழைகளையும் இலைகளையும் பிட்டுப் பிட்டுக் கீழே ஏறியவே அவற்றை விக்கிரமவீரன் இரண்டு கட்டுகளாகக் கட்டியது. அவ்விரண்டும் ஒவ்வொருகட்டைத் தூக்கிக்கொண்டு வீட்டுக்குத்திரும்பின.

இப்போது வெய்யில் நன்றாய் ஏறியபடியால் உஷ்ணம் அதிகரித்துவிட்டது. விக்கிரமவீரன் வெய்யிலைத்தாளாமல் இளைப்படைந்து “ நாம் முன்னே வந்தவழிதானே இது! இப்போது வீட்டுக்குத் திரும்பும்போதுமாத்திரம் ஏன் இவ்வளவு தொலைவாகத்தோன்றுகிறது! ” என்று வியப்படைந்து, செங்குத்தான மலைமீது தன் கையிலிருந்த கட்டைத் தூக்கிக்கொண்டு ஏறத்தன்மூல் முடியாதென்றே அது நினைத்தது. இப்படியிருக்கையில் தன்னைச் சந்திக்கும்படி சுமுகன் இறங்கிவருவதைப் பார்க்க அதற்குச் சந்தோஷமுண்டாயிற்று. சுமுகன் ஒவ்வொரு பாறையாய் அதிக ஜாக்கிரதையாகவும் மெதுவாகவும் இறங்கிவந்து விக்கிரமவீரனைச் சந்தித்தபோது, நிழலாயுள்ள ஒரு மூலையில் உட்கார்ந்துகொண்டு தன் சகோதரானகிய சுமுகன் பசியினால் பரபரவென்று கையிலிருந்த இலைகளையும் தழைகளையும் தின்று கொண்டிருப்பதைப் பார்க்க விக்கிரமவீரனுக்கு அதிக சந்தோஷமாயிருந்தது. அந்தப்படி சுமுகன் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கையில் விக்கிரமவீரன் தான் காட்டில் கண்ட அற்புதங்களை யெல்லாம் அதற்குச் சொல்லிக் கொண்டுவந்தது. ஏறம்புகளைப் பிடிப்பதைப்பற்றி அது யிகவும் சிவக்கியமாய்ப்பேசியது. “ சந்தேஹக்குறைய ஏறம்புகளைப் பிடிப்பது மீன் பிடிப்பதைப்போலவே யிருக்கும், அவைகளை அதிகவினாவாய்ப் பிடிக்கவேண்டியது, இல்லாவிட்டால் அவைகளெல்லாம் ஒடிப்போய்விடும். ” என்று விக்கிரமவீரன் சுமுகனுக்குச் சொல்லியது.

ஆனால் புகழ்பங்களைப் பார்க்கவும் சிந்தூர மரங்களின்மீது ஏறவும் சுமுகன் மெத்த விருப்பங்கொண்டது. அது காட்டிலுள்ள ஒவ்வொரு விருட்சத்தின்மீதும் ஏறித் தேனிக்களின் கூண்டுகளைப் பார்க்கவேண்டுமென்று மனதில்

ச்சயித்துக்கொண்டது. காணயத்தினம் அவர்களோடுகூட தன்னையும் தன்பிதா இட்டுக்கொண்டுபோகப்போகிறதா என்று அதுகோரியது. சிறு குழந்தைகளோடு வீட்டில் விளையாடிக் கொண்டிருப்பது முட்டாள் தனமான வேலையென்று அதுகினைத்தது. வெளியேபோய் உலகம் இன்னபடி யிருக்கிற தென்பதைக் கண்டறியவேண்டுமென்கிற இஷ்டம் அதற்குண்டாய்விட்டது. இன்னும் ஒரு நாள்கூட அது வீட்டில் தங்குவது சரியல்லவென்று கருதியது.

ஆகவே மறுநாள் அவைகளெல்லாம் ஒன்றாய்ப் புறப்பட்டன. உத்தம ஜீவியும் கூடவே சென்றது. அவைகள் ஏறம்புப் புற்றுகளையும் கண்டன. விருட்சங்களின்மீதும் ஏறின. வழியில் என்னென்ன அகப்பட்டதோ அவைகளில் ஒன்றையேனும் விடாமல் அதுகள் தின்றுகொண்டே போயின. வழியில் போய்க்கொண்டிருக்கையில் கைக்கு அகப்பட்ட நத்தைகளில் ஒன்றைக்கூட அவைகள் விடவில்லை.

பிரதிதினம் அந்தக் கரடிகள் பற்பல திசைகளிலேயும் திரிந்து வந்தன. சில சமயங்களில் குட்டிகளிரண்டும் ஒன்றாய்ப் போய்க்கொண்டு வந்தன. சில சமயங்களில் விக்ரமவீரன் மாத்திரம் தனியே போய்க்கொண்டு வந்தது.

விக்ரமவீரன் இப்போது அதிகதையசாலியாய்விட்டது. அதுமலையடிவாரத்தை விட்டுத் தூர தூரமாய்த் திரிந்து நந்தவனங்களுக்கும் களிமரங்கள் அடர்ந்த சோலைகளுக்கும் சமீபமாகவும் போகத் தலைப்பட்டது.

இரண்டொரு விசை காட்டில் அது மனிதர்கள் நடந்து போவதைப்பார்த்தது. அப்போது, தெடுங்காலபரியந்தம் சிறையிலகப்பட்டுக் கொண்டிருந்த ஜாம்பவன் என்னும் தெளர்ப்பாக்கிய கிழக்கரடியின் ரூபகம் வந்து அதைக்கினைத்துக்கொண்டு எவ்வளவு வேகமாய் ஓடிப்போய்விடக்கூடுமோ அவ்வளவு வேகமாய் அது ஓடிப்போய் விட்டது.

ஆனால் நாளாவர்த்தியில் அதற்கிருந்த பயம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் குறைந்தது. மேற்கண்ட களிமரங்களடர்ந்த சோலைகளிலுள்ள பழங்கள் அதிகஉருசியாகவும், துணிச்சலுடன் போய் எவ்விதத்திலும் தின்னத் தக்கனவாகவும் இருக்க வேண்டியதென்று அதற்கு நிச்சயமாய்த் தெரியவந்தது. ஆகையால் மற்ற தினங்களிலிட ஒரு நாள் அதிகாலையில் சுமுகனுக்காக எதிர்பாராமலும் புறப்பட்டு, தனக்கு எந்தெந்தத் தோட்டம் அதி சமீபத்தி விருக்கிறதென்று தெரிந்ததோ அதண்டை போய்ச்சேருகிறவரையில் சுற்றேறக்குறைய ஒரோ மூச்சாய் ஓடியது. (இன்னும் வரும்)

உத்தியோகம் வேண்டுமா?

தற்காலத்தில் இந்தியாதேசத்திலே சுதேசிகளானேகர் மாஸிட தேக லட்சணசாஸ்திரம்-ஸ்தாவாசங்கமலட்சணசாஸ்திரம்-யனோதத் துவலட்சணசாஸ்திரம் - வானசாஸ்திரம்-பூகோளசாஸ்திரம்-கணிதசாஸ்திரம்-பிரிதிவாதி பூதலட்சணசாஸ்திரம்-ரசாயனசாஸ்திரம் முதலிய சகல சாஸ்திரங்களிலும் மஹாபாண்டித்திய மடைந்தும் மிக்க விவேக விளக்கம் பெற்றும் தமக்கு உத்தியோகம் அகப்படவில்லையே யென்று நடுக்கடலிறந்திதைப்பியமயங்கும் மாலுமிபோல் மனம்புழுங்கித்தவர்க்கியடைகிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள் பிழைக்க வகையறியாதவர்

கள். ஒருவனுக்கு புத்தி ஒன்றுமாதிரி நன்றாய் அபிவிருத்தியாயிருக்குமாயின் அவன் உத்தியோகம் வேண்டுமென்று அலைவது வெண்ணையை வைத்துக்கொண்டு நெய்க்கும் ஆற்றினின்றுகொண்டு ஜலத்துக்கும் ஏக்கம்அடைதலைக்கும். நமதுநாட்டில் நாற்புறமும்சிறுநண்டுகிடக்கும் பண்டை-துத்தி-சணல் முதலியநாள்-தென்னை-பனை இவற்றின் மட்டைகள் - வாழைமுதலியவற்றின்சருகு-பிரம்பு-சருப்பஞ்செத்தை - மூங்கில்-வைக்கோல்-புல்-பூண்டுமுதலியவைகள் அதிக நாணயமான காகிதஞ்செய்வதற்கு உபயோகமாகத்தக்க வஸ்துக்கள் என்பதை மேற்கண்ட பற்பல சாஸ்திரங்களிலும் கல்விபயின்றவர்கள் அறியார்களோ? நாம் இந்நாட்டில் அணிந்துகொள்ளும் வஸ்திரங்கள் யாவும் இங்கிலாந்திலிருந்து நமக்கு வருவதை அவர்கள் அறியார்களோ? இந்நாட்டில் பஞ்சு கைகண்டசர்க்காயிருந்தும் நம்முடைய உடைகளை அந்நியநாட்டாரை ஏலேசித்தஞ்செய்ய ஒட்டவேண்டும்? சாஸ்திர உணர்ச்சியும் விவேகவிளக்கமும் ஒருவன் அடையப்பெறுவானாயின், இலேசாய்க் கிடைக்கத்தக்க மேற்கண்டவைபோன்ற வஸ்துக்களைக் கொண்டு மிக்க லாபகரமான வர்த்தகங்களைச் செய்யக்கூடாதா? எழுத்தாணிமாதிரி அசையஅரசனிடத்துக் கட்டளை பெற்றுக்கொண்ட ஒருபுத்திமான் விவேகமொன்றினாலேயே அவ்வரசன் வியக்கும்படி நடந்துகொண்டு பிறகு அவனால் நன்கு மதிக்கப்பட்டுப் பெருந்தனவான ஒரு சரித்திரத்தை அடியில் எழுதுகிறோம்:—

மாளவம் என்னும் தேசத்தில் மதிவல்லபன் என்னும் பெயருடைய ஒருவன் இருந்தான். அவன் அந் துப்புத்தியும் யுத்தியும் உடையவனாயிருந்தும் காலானுகூலியில்லாமையால் நெடிதுநான் உத்தியோகமின்றி வறுமையால் மிகவும் துயரப்பட்டுக்கொண்டிருந்தான். ஒருநாள் விரிவில் அவன் மனையாள்-பிராணநாதா!

“நெருப்பினுட்டுஞ்சலு மாகு நிரப்பினுள்
யாதொன்றுங் கண்பாடரிது.”

என்னும் வாக்கியத்தின்படி, இன்றுமுழுதும் ஆகாமில்லாமையால் நம்முடைய குழந்தைகள் நித்திரைசெய்யவில்லை, பசினோயால் வருந்துகின்றன, இதற்கென்செய்வது? என்று மனந்தளர்ந்து கூறினான். மதிவல்லபன் மனையாளைநோக்கி, பெண்ணே! நான் செய்யாதமுயற்சியில்லை, இவ்வூரிலுள்ள பெரிய மனிதர்களிடத்தெல்லாம் நான் பல்காலும்போய்த் திரிந்துவருகிறேன், என்னுடைய காலதூர்ப்பலத்தால் எங்கும் ஒரு உத்தியோகம் கிடைக்கவில்லை, என்னுடைய எழுத்தாணிசுற்று அசைய மாத்திரம்இடங்கிடைக்குமானால் நாம் தனிகராய்கிடலாமே, அவ்வளவுக்குக்கூட நல்லகாலம் வாய்க்கவில்லையே, நான்யாதுசெய்வேன்? என்றுசொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், அதுஅர்த்தராத்திரியாகையால்அவ்வூர் அரசன் நகர்சோதனைக்குவந்தான். வந்தஅரசன் சுவரடியிலொதுங்கியிருந்து, உள்ளே அவ்விருவரும் பேசிய விஷயங்களை நன்றாய்

க்கேட்டறிந்து தன்வரண்மனைக்குப் போய்விட்டான். மதுகான் அரசன் தன் சேவகர்களால் அந்த மதிவல்லபனை அழைப்பித்து, ரீநேற்றிரவில் உன் எழுந்தராணிசற்றே அசையவும் இடங்கிடைக்கவில்லை யென்றல்லவா உன்மனையாளுடன் சொல்லி விசயனப்பட்டாய்? நான் உனக்கோருத்தியோகத்துக்குக்கட்டளை தருகிறேன், ஆனால் அவ்வுத்தியோகத்தினால் உன்எழுந்தராணிமாத்திரம் அசையுமேயன்றி உனக்கொன்றும் சம்பளம் கிடைக்கமாட்டாது, அதற்குச் சம்மதமாயின் என் இராணுவத்திலுள்ள யானைகள்-குதிரைகள்-ஒட்டகங்கள்-ஆடுமாடுகளில் ஒவ்வொன்றாகிடோறும் எவ்வளவு இலத்தியும் சாணமும் புழுக்கைகளும் போடுமோ அவைகளுக்கும் ரீ நனித்தனி கணக்குவைப்பதினாலே உன் எழுந்தராணியை ஓயாமல் அசைத்துக்கொள்ளலாம் என்று சொன்னான். மதிவல்லபன் அத்தங்கிணங்கி மஹாபாஜனை வணங்கி, கட்டளைப் பத்திரத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு திரும்புங்காலையில், அவ்வூரிலுள்ள ஒரு தனவானிடஞ்சென்று, நிகழ்த்த சங்கதியெல்லாஞ்சொல்லி அக்கட்டளைப் பத்திரத்தையும் அவனுக்குக்காண்பித்து ஆறுமாதத் தவணைக்கு அவனிடத்தில் ஆயிரம்வராகன் கடன் வாங்கிக்கொண்டு தன் வீட்டுக்குவந்தான். உடனே மதிவல்லபன் குடிக்கூலிக்கு ஒரு பெரியவீடு வாங்கி நல்ல ஆடையாபரணங்கள் பூண்டு, சொந்தவாகனமும் வைத்துக்கொண்டான். அதனால் பலஜனங்களும் அவனை நன்குமதித்துச் சதா அவனைச் சூழ்ந்திருக்கும்படி இடமுண்டாயிற்று. “கைத்தடையான் காந்திமொதுங்குங் கடன்ஞாலம்.” என்னும் உண்மை யனுபவவாக்கியம் அவனிடத்தில் திருஷ்டாந்தமாய் விளங்கியது. பின்பு அந்த மதிவல்லபன் அப்பட்டணத்தில் உத்தியோகமில்லாதவர்களுட் சிலரை அழைப்பித்து, தான் அரசனிடத்தில் பெற்ற கட்டளைப் பத்திரத்தை அவர்களுக்குக்காட்டி, தனக்குக்கிடைத்த இப்பெரிய உத்தியோகத்துக்குச் சம்பிரதிகணக்கப்பிள்ளை-சேவகர்முதலிய கீழிட்ட உத்தியோகஸ்தர்கள் சிலர் வேண்டிய தென்றும், அந்தப்படி உத்தியோகத்துக்கு வருபவர்கள் மூன்றாமாதகாலம் வகையில் சம்பளமில்லாமல் வேலைசெய்ய வேண்டிய தென்றும், பிறகு தகுந்த சன்மானம் அளிக்கப்படுமென்றும் சொல்லி சிலரைத் தன் கீழ் உத்தியோகஸ்தர்களாகவைத்துக் கொண்டான். அப்பால் மதிவல்லபன் அக்கீழ் உத்தியோகஸ்தர்களை யனுப்பி இராஜனுடைய யானைப்படை - குதிரைப்படை முதலியவற்றிற்குத் தீனி முதலியன விசாரணைசெய்யும் அதிகாரிகளை அழைப்பித்தான். அவர்கள் வந்து மதிவல்லபனைக்கண்பி வணங்கி நின்றார்கள். மதிவல்லபன் அவர்களைநோக்கி, நீங்கள் நெடுங்காலமாய் இவ்வுத்தியோகத்தில் மிகுந்த ஆகாயம் அடைந்து வருகிறீர்களென்பதை நான் நன்றாய் அறிந்திருக்கிறேன், நாளைத்தினம் யானைக்கூடம் - குதிரைலாயம் - மாட்டுத்தோழம்-ஆட்டுப்பட்டிமுதலிய இடங்களைப் பரிசோதனைசெய்ய நான் வருகிறேன், நீங்கள் யானை குதிரை முதலானவை இடுகிற இலத்திகள்-சாணமுதலியவற்றை வாராமலும் ஒன்றுடன் மற்றொன்றைக் கலக்

காமலும் போட்டது போட்டவண்ணம் அங்கங்கே இருக்கும்படி பாமஜாக்கிரதையாய் வைத்திருங்கள் என்று வற்புறுத்தி அனுப்பினான். அவர்கள் அவ்வாறே செய்து யாதுவிளையுமோவென்று காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மதிவல்லபன் மறுநாட்காலையில் தன் சிவிகையின் மேலேறிக்கொண்டு, சேவகர்களும் சம்பிரதிகளும் கணக்கப்பிள்ளைகளும் தன்னைச் சூழ்ந்துவர, முக்கோணம் தராசு நிறுக்குங் குண்டுகளுடன் அவ்வீட்டுசென்று, அவைகளைத் தனித்தனி நிறுத்து, ஒருநூற்றுக்கிவ்வளவு எடையானல் ஒருநாளைக்கு இத்தனை நூற்றுக் கிவ்வளவு வென்றும், ஒருநாடத்துக்கு இவ்வளவு வென்றும், இதனால் ஒரு மிருகம் மாநாந்தரம் தின்னும் தீனி யிவ்வளவு வென்றும், அதற்கு விலையிவ்வளவு வென்றும் கணக்கிட்டான். பிறகு மதிவல்லபன் அந்த அதிகாரிகளோடு நோக்கி நீங்கள் யானை-குதிரை-ஆடு மாடுகளுக்கு மாநாந்தரம் கொடுக்கும் தினிகளுக்கும் வைக்கும் கணக்குகளுக்கும் உள்ள வித்தியாசங்களையும் நான் பரிசோதனை செய்வேண்டியிருக்கிறது, நல்லது, நீங்கள் போங்கள் என்று அவர்களைப் பயமுறுத்தி அனுப்பிவிட்டான். அவர்கள் நெடுங்காலமாய் அரசன் அந்தப்பிரானிகளுக்காகக் கொடுத்தவரும் தீனிகளில் சிலவற்றைத்திருடிமுத்த ஆகாயம் அடைந்து வந்தவர்களான படியால் உள்ளங்கலங்கி,

“ஆற்றங்கரையின் மாமுமாசறிய
வீற்றிருத்தவாழ்வும் விழுமன்றே.”

என்னும் உண்மை வாக்கியத்தின்படி, நம்முடைய புரட்டுக் கணக்கை அரசனறிந்தால் ஆபத்து விளையுமே யென்றஞ்சி, பை பையாகப் பணமும், இனிமேளடையும் ஆதாயத்தில் மதிவல்லபனுக்குப் பங்கு தருவதாக உடன்படிக்கையும் இரகசியமாய்த் தனித்தனி அவனுக்குக் கொடுத்தார்கள். உடனே ஒருநாள் அரசனிடத்தில் மதிவல்லபன் தனியேசென்று அவனுடைய ஊழியக்காரர்கள் நெடுநளாய் இராஜத்துரோகம் செய்துவந்த விஷயத்தை, அவர்கள் தனக்கெழுதித் தந்த உடன்படிக்கையின்படி அளித்த இலஞ்சத்தொகைகள் முதலியவற்றையே சாட்சியமாகக்காட்டி அரசனுக்கு நிரூபித்தான். இதைக் கண்டு அரசன் அவ்ஊழியக்காரர்களைத் தக்கவாறு தெண்டித்து மதிவல்லபனுடைய விவேகத்தைப்பலகாலும் வியந்து அவன் கடன்வாங்கியிருந்த தொகைக்கு இரட்டிப்பு அவனுக்கு வெகுமானம் கொடுத்ததும் அறி அவனுடைய கீழ் உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும் வேண்டிய யட்டில் பொருள்கந்தான்.

இன்னும் இவனுடைய மதிவிளக்கத்தைச் சோதிக்கவேண்டுமென்று கருதி, பொருள் வரவுக்குச் சிறிதும் இடயில்லாத வேறொரு உத்தியோகத்தை இவனுக்குக் கொடுத்து, அதில் இவனுடைய அறிவின் சாமர்த்தியத்தைப் பார்ப்போம் என்று தனக்குள் தீர்மானித்துக்கொண்டு, மதிவல்லபனே! இப்போதிருக்கும் உத்தியோகத்தை

யொழித்து வேறொன்று நான் உனக்குக் கட்டினாயிடுகிறேன், அதிலும் உனக்குச் சம்பளங்கிடையாது, உன் எழுத்தாணியை மாத்திரம் ஓபாமல் அசைத்துக் கொள்ளலாம், அதுயாதெனில்-நம்முடைய அரசன்மனைவாசலில் கட்டியிருக்கும் மணியைக் காலக்கிரமப்படி அடித்து அதனை எட்டில் அப்போதைக்கப்போது இத்தனையென்று எழுதிக்கொள்வதினால் உன் எழுத்தாணியை நீ அசைத்துக் கொள்ளலாம், இவ்வுத்தியோகத்தை இன்றுமுதல் பார்த்து வருவாயென்று அரசன் மதிவல்லபனுக்குக் கட்டளைப்பத்திரங்கொடுத்தான். மதிவல்லபன் அரசனை வணங்கி அதனை யேற்றுக்கொண்டுவந்து அன்றுமுதல் அவ்வுத்தியோகத்தைப் பார்த்துவந்தான். அதில் அவனுக்கு ஒருகாசளவும் பயன் கிடைக்கவில்லை. அதற்குமேல் அவன் அரசனுடைய தேவிமார்கள் யீந்து பேரில் ஒருத்தி யிடத்திலுள்ள தாதியை வரவழைத்து, நான் உன் எஜமாட்டி யிடத்தில் அரசன் இரவில் நாடோறும் வருங்காலத்துக்குச் சற்றுமுன்னாலும், இருந்து மற்றொரு தேவி வீட்டுக்குப் போவதற்குச் சிறிதுகாலம் பின்னாலும் மணியடிக்கிறேன். அந்தப்படி செய்வதனால் ஏனைய நாயகிமார்களிடத்தில் இருப்பதைவிட உன்தலைவியி னிடத்தில் அரசன் அதிகநேரம் இருந்து சுகிப்பதற்கு இடமிருக்கும், நான் மணியை அடித்தாலல்லவா அவளைவிட்டு மற்றொரு நாயகியி னிடத்தில் அவரொழுந்து போவார்? நீ உன் எஜமாட்டியிடத்தில் இது விஷயத்தைப்பற்றிச் சொல்லி எனக்கேதேனும் பொருளாதாயம் உண்டாக்கினால் உனக்கு நான் அதிர்சிறிது தருகிறேன் என்று சொன்னான். அந்தத்தாதி அதற்குடன்பட்டு அது சங்கதியைத்தன் எஜமாட்டி யிடஞ்சொன்னான். மதிவல்லபன் இச்சங்கதியைச் சொன்னநான் முதல் அவ்வாறே மணி அடித்து வந்தமையால், அரசன் அந்தத் தேவி வீட்டுக்குப் போயிருக்குக் காலம் முன்னிலும் சிறிது அதிகமாயிருந்தது. நாளுக்குநாள் பின்னும் கொஞ்சம் அதிகரித்து வந்தது. இதனால் அரசன் மற்றைத் தேவிமார் வீட்டிலிருப்பதைப் பார்க்கிலும் இங்கு மிகவும் அவகாசமாயிருக்கும்படி நேரிட்டது. அக்காரணத்தால் அரசனுக்கு அந்தத்தேவியிடத்தில் அதிகபீரீதி உண்டானமையால், அவன் மணி அடிக்கும் மதிவல்லபனுக்கு வேண்டியபொருளும் விலையுயர்ந்த ஆடையாபரணங்களும் வெகுமானமளித்துவந்தான். சில வருடங்கள் பொறுத்துப்பொறுத்து மதிவல்லபன் மற்றைத் தேவிமாரிடத்தும் அவ்வாறே நடந்து அவர்களுக்கும் அப்படியே அனுகூலங்காட்டி அவ்வவரிடத்திலும் வேண்டிய சன்மானங்கள் பெற்றுவந்தான். சில வருடங்களுக்குள் மதிவல்லபனுக்கு அளவிறந்தபொருள்சேர்ந்தமையால் அவ்வூரிலுள்ளார்யாவரும் தன்னை இரண்டாவது அரசனுய்என்னும்படி பெரிபசி மானாகவாழ்ந்துவந்தான். இப்படியிருக்குங்காலத்தில் ஒருநாள் அப்பட்டணத்திலுள்ளகனவான் ஒருவன் வீட்டில் ஒரு கலியாணம் நடந்தது. அக்கலியாணத்துக்கு அரசன் போயிருந்தான். அப்போது அவ்விட்டு மணமகளுக்கு அலங்கரித்திருக்கும் இரத்தினபரணங்களில் மிகுதியான

வைதன் னுடைய நகைகளாயிருப்பக்கண்டு, அரசன் சந்தேகித்து அவ்விட்டுக்கு உடையானைத் தனியே அழைத்து, இரண்டொரு நகைகளைச் சட்டி இவை என்னவிலை யென்று கேட்க, அவன்-மஹாராஜனே! இவை உம்முடைய அரசன்மனை வாசலில் மணியடிக்கும் மதிவல்லபனுடையவை, நான் என்விட்டுக் கலியாணத்துக்கு இரவலாக வாங்கிவந்தேன், ஆகையால் அவற்றின்விலை எனக்குத் தெரியாதென்று கூறினான். அரசன் தன் அரசன்மனைக்குச் சென்றபிறகு மதிவல்லபனை அழைப்பித்து, நேற்று நான் இன்ன கனவான்விட்டுக் கலியாணத்துக்குப் போயிருந்தேன், அப்பெண்ணுக்குப் பூட்டியிருந்த சில இரத்தினபரணங்கள் மிக்க விலையுயர்ந்தவையாயிருந்தபடியால், அவற்றின் விலையென்னவென்று அக்கனவானைக் கேட்டேன், அவன் உனக்குத் தெரியுமென்று சொன்னான், ஆகையால் அக்கனவானுக்கு நீ இரவல் தந்தநகைகளில் இரத்தின ஜடைபில்லை நீ யென்னவிலைக்கு வாங்கியாய்? என்று கேட்டான். மதிவல்லபன் அரசனைவணங்கி, மஹாராஜாவே! விட்டுக்குப் போய்வரும்படி அடியேனுக்கு உத்தரவளித்தால் உடனே திரும்பிவந்து சொல்லுகிறேன் என்று அரசனிடத்தில் விடைபெற்றுக் கொண்டு தன் விட்டுக்கு விரைந்து சென்று, தான் அரசன்தேவிமார்களிடத்தில் பரிசாகப்பெற்ற ஆடையாபரணங்களை எல்லாவற்றையும் கொண்டு வந்து அரசன்முன்புவைத்து வணங்கி எழுந்துநின்ற அவை தனக்குக்கிடைத்த வரலாற்றையெல்லாம் சிறிதும் ஒளிக்காமல் கூறி இவை எல்லாம் உம்முடையதாகையால் தேவிரீர்க்கேயன்றி அடியேனுக்கு இவற்றின் விலை இலேசமும் தெரியாது என்று சொன்னான். இராஜன்-

“ஆள்வினையு மான்ற வறிவுமென விரண்டி
 னீள்வினையா னீருக்குடி,”

என்றபடி, இவன் தன்னுடைய சோர்விலா முயற்சியாலும் புத்தி விசாலத்தாலும் தன் குடும்பத்தை விருத்திசெய்து அதிபரபலமாயினுள்ளவாவென்று அவனுடையபுத்தி சாமர்த்தியத்துக்காக வியந்தான்; அன்றியும் எவருக்கும் தீமையில்லாமல் இவன் வெருமானமாகப் பெற்ற பொருள்களை யெல்லாம் மறைக்காமல் கொண்டுவந்து காட்டி ஆதியோடந்தமாக உண்மையை உரைத்தானே யென்று மகிழ்ந்தான்.

(இன்னும்வரும்.)

காட்டுமனிதர்களும் ஓநாய்க்குழந்தைகளும்.

மனிதர்களுக்கும் விலங்குகளுக்கும் எவ்வளவோ வேற்றுமையுண்டு. மானிடர் விலங்கினும் உயர்ந்தவர்களென்றேற்படினும் ஒவ்வொருவரும் இப்படியேயிருப்பாரென்று அத்துனை நிச்சயமாகச் சொல்லுவதுகூடாது. மானிடர்க்குரிய பகுத்தறிவு அனுவளவாயினு மில்லாது உருவத்தில் மந்திரம் மனிதரைப்போன்று காட்டில் விலங்குகளோடு திரிபவர்களும் உண்டென்று பற்பல தேசசரித்திரங்களால் நன்றாய்த்

தெரியவருகிறது. இவர்கள் எந்த காரணத்தினாலாவது குழந்தைப் பருவமுதற்கொண்டு மிருகங்களோடு மிருகங்களாய் வளர்ந்து மனிதராகக் கூட்டுறவின்றியிருப்பவர்களாம். ஜில்பாட்டியூட் என்பவர் தாமெழுதிய ஸ்தாவரஜங்கம சரித்திரத்தில், தம்மூரில் பித்தம்பிடித்த சிறுவனொருவன் இருந்தானென்றும், அவனுக்குக் குழந்தைப் பருவந்தொட்டே தேனீக்களைக்கண்டால் கொண்டாட்டமென்றும், அவனுக்கு உணவுப் பொருளும் அவைகளையென்றும், அவன் எந்நேரமும் அவற்றோடு விளைபாடிக்கொண்டு அவைகளே தியானமாக இருந்தானென்றும், அவன் தேனீயைப்போல மாரிகாலத்தில் ஒன்றுஞ்செய்யாமல் நெருப்புச் சட்டியண்டை அயர்ந்து உறங்கிவந்தானென்றும், கோடைக்காலம் ஆரம்பித்தவுடன் சுறுசுறுப்பாய் வெயிலுள்ள வெளிகளில் அலைந்து தேனீயைத் தேடிப் பிடித்துத் தின்றுகொண்டிருந்தானென்றும், அவன் எவ்வகையான தேனீக்களையும் அச்சமின்றித் தன் கைகளாற்பிடித்து அவற்றின் முட்களையெல்லாம் பித்ததுவிட்டு அவற்றின் தேனுக்காக அவற்றை வாயில்வைத்துச் சப்பித் தின்றுவந்தானென்றும், சில சமயங்களில் அவன் தேனீக்களைப்பிடித்துத் தன் மார்புக்கும் அங்கிக்கும் இடையே நிறைத்துவைத்து வந்தானென்றும், அவன் ஒடும்போது தேனீக்களைப்போல வேறுவேறான ரீங்காரங்களைச் செய்துவந்தானென்றும், அந்தச் சிறுவன் உருவத்தில் மெலிந்து தேமல்படர்ந்து வெளுத்திருந்தானென்றும், அவனுக்குத் தேனீக்களைப் பிடிப்பதில்மட்டும் மிருக சாமர்த்திய மிருகத்தேயன்றி மற்றப்படி வேறொன்றும் தெரியாதிருந்ததென்றும், அவனை வேறொரு கிராமத்திற்கனுப்ப அவன் பெரியவனாவதற்கு முன்னமே அங்கே இறந்துபோனானென்றும் சொல்லுகிறார்.

மன்னுயிரைத் தன்னின்னுயிர்போலப் பாதுகாத்துவந்தவராகிய கவுண்டுவாண்டாரோக் என்பவர்- முதலாவது நேபோலியனுடன் ஜெர்மனி நாட்டார் தங்கள் சுவாதினத்தை நிலை நிறுத்தும்பொருட்டுப் போர் புரிந்தபின்பு, அந்தப்போரின் கொடுமையால் தங்கள் வீடுவாயில்களைத் துறந்து வனவாசஞ்செய்த சிறுவர்களைவைத்துக் காப்பாற்றுவதற்கென்று லேல்லல்டராப் என்னுமிடத்திற்கருகே ஓர் தருமசாலை கட்டுவித்தார். அவ்விடத்திற்கு ஓர் நாள் ஓர் சிறுவன் கொண்டுவரப்பட்டான். அவன் சதுஷ்ப்பாத ஜந்துக்களைப்போலவே காட்டில் பன்றிகளோடு பன்றியாய்க் காலாலும் கையாலும் நடந்துகொண்டிருந்தான். அவன்மேலெல்லாம் கனமாய்ச் சேறுபடிந்திருந்தது. அவனுக்கு அந்தப் பன்றிகளைவிட்டுப் பிரிய மனமில்லாமையால் அவனைக் கொண்டுவந்தவர்கள் அவனோடு போராடினதில் அவனுடம்பெல்லாம் உதிரும்பெருகிக்கொண்டிருந்தது. அவன் குழந்தைப் பருவமுதல் ஓர் கிராமத்தில் ஒரு குடியானவனிடம் பன்றிமேய்க்கும் தொழிலில் அமர்ந்திருந்தானும். அவன் அந்தச் சிறுவனை இரவில் பன்றிகளோடுகூட அடைத்துவைப்பது வழக்கம். அன்றியும் அவன் அந்தச் சிறுவனுக்கு வேண்

மும் உணவைக்கொடாமையால் அச்சிறுவன் பன்றிப்பட்டியிலிருப்பதையுண்டு பன்றிப்பாலைப் பருகிவந்தான். பிரான்ஸ் தேசத்தாரால் அந்தக் குழியானவனுடைய தோட்டம் குலைந்துவிட்டதனால் அவன் பன்றிகளையொட்டிக்கொண்டு காட்டில் வாசஞ்செய்யவேண்டியதாயிற்று. அவனுக்கு இரண்டொருவார்த்தைகள் தவிர வேறொன்றும் பேசத் தெரியாது. இவையனைத்தும் வெகுகாலமானபின்பு தெரியவந்தன. என்ன கேட்டாலும் அவன் பன்றியைப்போல உறுயிக்கொண்டிருந்தான். அவன் பன்றியைப்போல நான்கு காலால் நகர்ந்து கோரைக்கிழங்கைப் பறித்துத் தின்றவந்தான். அவன் உன்மத்தனே. அவன்தலை சிறுத்தும் நெற்றி தாழ்ந்தும் கண்கள் பூளைபிடித்தும் தாடை நீண்டுயிருந்தன. அவனுக்குப் பன்றியினிடத்திருந்த ஆசை என்றும் நீங்கவில்லை. அந்தப் பன்றிகளுக்கும் அவனைக்கண்டால் கொண்டாட்டம்.

அந்த தருமசாலைக்குக் காட்டினின்று வேறொரு சிறுவன் கொண்டுவரப்பட்டான். அவன் சற்றேறக்குறையப் பறவையின் சாயலுடையவன். அவனுடைய கண்கள் பறவையின் கண்களைப்போலமேலும் கீழுமாக எந்நேரமும் சமூன்றுகொண்டிருந்தன. அவன் முகம் பறவையின்முகத்தை ஒத்திருந்தது. அவனுக்கு ஒரு வார்த்தையாவது பேசத்தெரியாது. அவ்வாறிருந்தும் அவன் எந்தப் பறவையைப்போலவும் சிறிதேனும் பேசியாமற் கூவுவதில் மஹாவல்லவன். அவன் எந்நேரமும் காட்டிலேதான் வாசஞ்செய்துவந்தான்; அன்றியும் காட்டில் மரங்களின்மேலேறுகிறதும் பறவைகளின் முட்டைகளை உடைத்துக் குடிக்கிறதும் தொழிலாயிருந்தான்.

பிரோகோபியல் என்னும் சரித்திராசிரியர் இதுபோன்ற சங்கதியொன்று சொல்லியிருக்கிறார். இந்தல தேசமானது ஜூஸ்டாகாத் என்னும் ஓர் ஜாதியாரால் அடிக்கடி அழிந்து பாழ்பட்டது. அவ்வாறு அழிந்து பாழ்பட்ட ஓர் கிராமத்தில் ஒரு சிறு குழந்தையும் சில வெள்ளாடுகளும் அவர்கள் கொடுமைக்குத் தப்பியிருந்தன. அந்த ஆடுகளிலொன்று அக்குழந்தைக்குத் தாயாய்ப் பால்கொடுத்து வளர்த்துவந்தது. சிறிது காலஞ்சென்றபின்பு அந்தக்குழந்தையின் தாய்தந்தையர் அவ்விடத்திற்குப் போனபோது அந்தக் குழந்தை சிறுவனாய் வளர்ந்திருக்கக்கண்டு விப்பயற்றினார்கள். அவன் ஆட்டுப் பாலுண்டு ஆட்டின் பழகியிருந்தமையால் அவனுக்கு ஆட்டின் குணம் மேலிட்டிருந்தது. அந்தச் சிறுவனுக்கு அது காரணம்பற்றி ஆட்டுக்குழந்தையென்று நாமகரணஞ்செய்தார்கள். அந்தக் குழந்தையை மேற்படி சரித்திராசிரியர் தாமே நேரில் பார்த்திருந்ததினால் இது உண்மையென்பதற்கு எவ்வளவும் ஐயமில்லை.

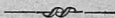
இந்தப் பூமியில் எத்தேசத்தாருள்ளும் பகைமையினாலாவது வேறெந்த காரணத்தினாலாவது அனாதைகளாய் விடப்பட்ட சிசுக்களையிருக்கங்கள் எடுத்து வளர்த்தனவென்றும், அவர்கள் சக்கிரவர்த்திகளாகவும் மகா வீரர்களாகவும் ஆனார்களென்றும் இன்றளவும் கதைகளில்

சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. பாரதீக ராஜஜியத்தை ஏற்படுத்திய ஸைரஸ் என்னும் வெற்றிவேந்தன் ஓர் பெண்ணையினுலெடுத்து வளர்க்கப்பட்டானென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. உரோம் ராஜஜியத்தை ஸ்தாபித்தவனாகிய ராமியுலஸ் என்பவனும் அவன் சகோதரனாகிய ரீமஸ் என்பவனும் ஓர் பெண் ஓராயினால் காப்பாற்றப்பட்டார்களென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவை கேவலம்பொய்க்கதைகளென்று நினைக்க நியாயமில்லை.

பெயர்பெற்ற துஷ்யந்த சக்கிரவர்த்தியின் பட்டமகிஷியைச் சகுந்தங்கள் எடுத்து வளர்த்தமையால் அவளுக்குச் சகுந்தலைபென்று காரணப் பெயரிடப்பட்டது. ஆயினும் ஓராய்களால் எடுத்து வளர்க்கப்பட்டனவே அதிகம். இந்தக் கதைகளைத் தும் கட்டுக் கதைகளென்று ஒருவாறு தோற்றினும் அவைகளுட் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடி ஓராய்கள் குழந்தைகளை எடுத்து வளர்ப்பது அசம்பாவிதமன்றென்பதற்குப் பிரமாணங்கள் பலவுள.

கங்காநதியோடு கோழி வந்து ஸங்கமமாகின்ற மலைநாட்டில் இந்நாளும் ஓராய்கள் அதிகம். யாராவது குழந்தைகளை வெளிப்பெயிட்டுச் சற்று விலகிச் சென்றால் அங்குள்ள ஓராய்கள் அவற்றைத் தூக்கிக் கொண்டு போய்விடும். ஓராயின் உதிரம் ஒரு துளி கீழே சிந்தினாலும் அவ்வூர் கத்திக்கு இனாயாகித் தீயினால் வெந்துவிடுமென்று ஜனங்கள் அபிப்பிராயப்படுகின்றமையால் ஓராயை ஊருக்குள்ளே எங்கும் எவரும் கொல்லத்தணியார். ஆகையால் துரைத்தனத்தார் ஓராய்களைக் கொல்பவர்க்குப் பரிசளித்து வருகிறார்களெனினும் இந்தியாவில் ஓராய்களால் வருஷந்தோறும் கொடுமை நடந்துகொண்டே வருகின்றது. கஸ்தான்பூரில் ஸீவிலியம் என்பவர்க்குக் காட்டில் ஒரு குழந்தை ஓராயோடு திரிந்துகொண்டிருக்கையிற் காட்டப்பட்டது. அதன் தோற்றமனைத்தும் ஓராயைப்போலவே யிருந்தது. ஆற்றங்கரைக்குத் தண்ணீர் குடித்தற்பொருட்டுக் குட்டிகள் மூன்றேடுவந்த ஓராயுடன் அந்தச் சிறுவனும் குரங்கைப்போல நிற்கால்பாய்ச்சி நடந்துவந்தான். அவனைப்பிடித்து வைத்திருந்தார்களென்றாலும் அது அவனுக்குச் சிறிதும் சம்மதமின்மையால் தப்பியோடிவிடும்படி பலதடவைகளில் அவன்முயன்றான். இறைச்சியைச் சமைத்துக் கொடுத்தால் அது அவனுக்கு வெறுப்பாயிருந்தது. வேகவைக்காமல் அப்படியே கொடுத்தால் அதை அவன் ஆவலோடு மேல்விழுந்து வாங்கி உண்டிவந்தான். அவன் உண்ணும்போது ஓராய்கள் அவன் கூடவேயிருந்து அந்த உணவை அவனோடு பங்கிட்டுண்பது அவனுக்குப் பிரியம். அந்தவேளையில் யாரேனும் சிறுவர் அவனண்டையிற் சென்றால் அவன் அவர்கள் மேல் வேட்டை நாப்போற் சிறிக் குரைத்துக்கடிக்கவருவான். அயோத்தியிலிருந்த காலாட்படையின் முதல்வகுப்பின் தலைவராகிய நிகோலேட்ஸின் வீட்டிற்கு அவன் கடைசியாகக் கொண்டுவரப்பட்டான். அவர் அவனை அன்பாய் நடத்திவந்ததனால் ஒருவாறு அவனது காட்டுத்தன்மை நீங்கிக் கடிப்பதை மட்டும் விட்டுவிட்டான். வேகவைக்காத மா

மிசத்தில் அவனுக்கு மிக்க ஆசையிருந்ததேனும் பாகஞ்செய்ததையும் உண்வெந்தான். எலும்பைக்கொடுத்தால் அவனுக்கு அதனால் அதிக இன்பம் பிறந்துநாயைப்போல அதைக் கெளவிக் கடித்துக்கொண்டிருப்பதுவழக்கம். உணவு கொடுக்கையில் அவன் நாற்காற் பாய்ச்சி நடந்து ஓநாயைப்போலப் பரபரவென்றலைந்து கிழித்து அதைத்தள்ளியுண்டிவந்தான். அவனுக்குண்டாகும் பெருங்கோபத்தைச் சாந்தப்படுத்துவதரிது. அவன் ஒரு முறையில் அரை ஆட்டைத் தின்றுவிட்டுக் குடமேரர்குடித்து ஒரு உண்டை களிமண்ணையும் சில சிறு கற்களையும் தின்றுவந்தான். அவனுக்கு அவன் வயதொத்த சிறுவர்களைக் கண்டால் சிறிதும் விருப்பமிராது. ஊர்நாய்களும் நரிகளும் அவனுக்கின்பமானவை. அவனுக்கென்று இந்த மிருகங்களைத்தேடிச்சுட்டு ஏராளமாகக்கொண்டிவந்து அவனண்டை உணவாக வைப்பார்கள். அவைகளின் மாணத்தைப்பற்றி அவனுக்கு எவ்வளவேனும் துக்கமேயிராது. வஸ்திரங்களைக்கொடுத்து எடுத்து உடுத்திக்கொள்ளச் சொன்னால் அவனுக்கு அது சங்கடமாயிருக்கும். பற்கள் கிட்டிக்கொள்ளும்படியான எவ்வளவு சிதளகாலமாயிருந்தாலும் அவன் அந்த வஸ்திரங்களை அளிழ்த்துக் கிழித்தெறிந்துவிடுவது வழக்கம். அவன் படுத்தறங்குதற்பொருட்டு ஓர்நாள் ஒரு பஞ்சமெத்தையொன்று கொடுக்க அதை அவன் கிழித்து அதனுள்ளிருந்த பஞ்சை பெடுத்து அதை உணவோடு கலந்து தின்றான். அவன் பன்னிரண்டாவது வயதில் இரண்டொருநாள் நோய்கொண்டு இறந்துபோனான். அவன் சாவதற்குச் சற்று முன்னளவும் ஒரு வார்த்தையாயினும் மொழியவில்லை. இறப்பதற்குச் சற்று முன்னேதான் அவன் சிறுவனாயிருந்த காலத்திப நினைவு சிறிதுவந்து கையால் தனது தலைபைப் பிடித்துக்கொண்டு தனக்குத் தலை நோகின்றதென்றும் தாகத்துக்குத் தண்ணீர் வேண்டுமென்றும் சொல்லிக்கொண்டே பிராணனைவிட்டான். (இன்னும்வரும்.)

நானுவித ஜந்துக்களின் மேற்போர்வையும் ஆபத்துவேளைகளில் அவை தப்பித்துக்கொள்ளும் விதமும.

உலகத்தில் கடவுளால் படைக்கப்பட்டுள்ள ஜீவராசிகள் யாவற்றள்ளும் மனிதனொருவனே அந்தந்தப் பிரதேசத்தின் சீதோஷ்ண நிலைமைக்குத்தக்கபடி தன் பகுத்தறிவைக்கொண்டு ஆடையாடிகளை உடுத்துக்கொள்ளவும் ஆபத்துவேளைகளில் தக்க கருவிகளைக்கொண்டு தன்னைக் காத்துக்கொள்ளவும் தக்கவன். அந்தந்த சந்தர்ப்பத்துக்கேற்றபடி தேகத்தைப் பாதுகாப்பதற்கேற்ற போர்வைகளைத் தேடிக்கொள்வதற்குச் சக்தியும் பகுத்தறிவும் கடவுளால் கொடுக்கப்பெறாத விலங்கு-புள்-நீர்வாழ்வன-ஊர்வன என்னும் வகுப்பைச்சேர்ந்த ஜீவராசிகளுக்கு, முழுதொருங்குணர்ந்த முதல்வர் அவை வசிக்கத்தக்க

ஸ்தானங்களின் இலட்சணத்துக்குத் தக்கபடி அவற்றிற்கு மேற்போர்வையை அமைத்திருக்கின்றனர்.

புருசானமயிரும், துண்ணியமயிரும் கம்பளத்துக்குகவத்தக்க பற்பலரோமமும், இறகும், முள்ளும், பரால் அல்லது செதிரும், ஓடும், பிரங்கிக்குண்டையும் லட்சியஞ்செய்யாத தோலும் கடவுளால் அந்தந்த ஜீவராசிகளுக்கு அமைக்கப்பட்டிருக்கும் அருமைப்பாட்டையோசித்துப்பார்க்கையில், எந்த ஜந்துவுக்காவது இயற்கையில் அமைந்திருக்கும் போர்வைகளைக்கீ அதற்குப்பாத்தியாக வேறொன்றை நாம் அமைப்போமாயின், அவ்வாறு நாம் அமைப்பது எவ்வளவு சிறந்த போர்வையாயிருக்கிலும் அது வெகு சீக்கிரத்தில் அந்தப் பிராணியின் சுகாதாரத்தைக் கெடுக்கத்தக்கதாயிருப்பதோடுகூட அதற்குப் பிராண ஹானியையும் உண்டாக்கிவிடுமென்று பிரத்தியட்சமாய்த் தெரியவருகிறது. எந்தெந்தப்பிராணி எந்தெந்தவிதமாய் எவ்வெவ்விடத்தில் உயிர் வாழவேண்டுமென்று ஜகத்ராட்சகர் நிர்ணயித்திருக்கின்றாரோ அதற்கேற்றபடியே அந்தந்தப் பிராணியின் போர்வைகளும் அவராலமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மனிதனுக்கு அவ்வாறு இயற்கையில் தக்கதோர் போர்வை அமைந்திராத காரணத்தினாலேயே, அவன் தன்னுடைய உடல்காப்பின் நிமித்தம் பகுத்தறிவென்னும் கருவியைக் கொண்டு மெய்வருத்தி ஆடைமுதலியவற்றைத் தேடிக்கொள்ளவேண்டியதென்பதும், உஷ்ணப்பிரதேசம்-சீதளப்பிரதேசம் என்னும் பேதம் பாராட்டாமல் எவ்விடத்திலேயும் மனிதன் சஞ்சரிக்கத்தக்கவனென்பதும் உழைப்பாளியா யிருக்கவேண்டியவனென்பதும் கடவுளின் கருத்தென்று நன்குவிளங்குகின்றது.

ஒரே இனத்தைச்சேர்ந்தும் சில பிராணிகள் தாம் உயிர்வாழும் ஸ்தானங்களின் இலட்சணத்துக்குத் தக்கபடி போர்வைமுதலிய அங்க இயல்பில் பேதப்படுகின்றன. உரோமம் நிறைந்த சருமத்தை மேற்போர்வையாகக்கொண்ட முயல் என்னும் ஒரு இனத்தைச்சேர்ந்த பிராணிகளை உதாரணமாக எடுத்துக்கொள்வோம். சீதளப் பிரதேசத்திலுள்ள முயலின் உரோமம் கனத்து நெருக்கமாய் அதிக உஷ்ணத்தைத் தாத்தக்கதாக இருக்கின்றது. உஷ்ணப் பிரதேசத்திலுள்ள முயல்களுக்கோ உரோமம் அதி நுண்ணியதாய் விடுதிவிடுதியாக இருக்கின்றது. இவ்வாறே நாய்-ஆடு முதலிய பிராணிகளின் உரோமமும் சருமமும் அந்தந்த பிரதேசங்களின் சீதோஷ்ணநிலைமைக்கு ஏற்றபடி அமைந்திருக்கின்றன. கரடி-ஓநாய்-நரி-முயல் முதலிய பிராணிகள் நீரில் சஞ்சரிக்கவேண்டிய அவசியமில்லை யானபடியால் அவற்றின் வயிற்றினிடமாக இருக்கும் உரோமத்தைவிட முதுகிலும் பக்கங்களிலுமுள்ள உரோமம் கனத்திருக்கின்றது. நீர்தாய்க்கோவென்றால் வயிற்றினிடமாகவிருக்கும் மயிர் ஏனைய பாகங்களிலுள்ள மயிரைவிட மிகவும் கனத்திருக்கின்றது. நீர்ப்பறவைகளின் இறகுகளும் இவ்வாறே. மீன்கள் நீர்வாழ்வனவாதலின் அவைகளின் செதில்கள் மீதும் பரால்கள் மீதும் ஓர்வித நெய்ப்பசை அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஜல

ம் அந்தப் பிராணிகளின் மேலேபட்டு அப்படியே கொஞ்சநேரமட்டும் தங்கி அவற்றிற்குச் சங்கடமுண்டாக்காதபடி நெய்ப்பசை அவற்றிற்குப் பெருத்த உபகாரமாயிருக்கின்றது. பட்சிகளுடைய இறகுகளின் மீதுள்ள ஓர்வகையான நெய்ப்பசைச் சம்பந்தமாகிய மினமினப்பும் வழவழப்பும் அவ்விதமாகவே அவற்றிற்குப் பெருத்த உபகாரமாயிருக்கின்றன. இப்படியே ஒவ்வொருபிராணிக்கும் அமைக்கப்பட்டுள்ள அங்க இலட்சணவிசித்திரத்தை யோசித்துப் பார்க்குமிடத்து, 'யாவும் இயற்கை, எல்லாம் தாமே சந்தர்ப்பங்களுக்கேற்றபடி அமைகின்றன' என்றுவாசாகியிங்கரியமாய்க்கூறும் கிரீஸ்வரவாதிகளை,

“நேர்நின்று,

காக்கைவெளிதென்பா ரென்சொலார் தாய்க்கொலை
சால்புடைத் தென்பாரு முண்டு.”

என்னும் மேலோர் வசனத்தின்படி ஒதுக்குவதே அறிஞர் துணிபாகும். ஒரு அச்சயந்திர சாலையில் ஒருவர் ஒரு கிரந்தத்தைக் காத்திலெழுதி ஓர் புறத்து வைத்துவிட்டு வந்துவிடுவாராகில், அச்சாலையில் அக்கிரந்தத்திலுள்ள எழுத்துகள் யாவற்றையும் அக்கிரந்தத்திலுள்ள படி அடுக்குவதற்கு வேண்டிய எழுத்துகளெல்லாம் நாற்புறமும் குறைவின்றிச் சிதறண்டு கிடக்குமாயினும் அவற்றைப் பொருள்பட ஒருவன் எடுத்து அடுக்கினால் அல்லவ்செழுத்துகள் கிரந்த ரூபமாகத் தாமே அமையாறுபோல், பிரிதிவு முதலிய சகல பூதங்களும் இவ்வுலகத்தில் குறைவற நாற்புறமும் நிறைந்திருந்தபோதிலும், ஒரு பேரறிவாளனது ஆணையின்றி ஐடப் பொருளாகிய அவை அந்தந்த பிராணிகளின் வாழ்க்கைக் கேற்றபடி தாமே சருமமாகவும் உரோமமாகவும் செதிளாகவும் இறகு முதலியவைகளாகவும் அமைவது முக்காலும் தூர்லபம்.

அந்தந்த பிராணிகள் தத்தம் வாழ்க்கைக்கும் அங்க இலட்சணத்துக்கும் ஏற்றபடி ஆபத்து நேரிட்டபோது தப்பித்துக் கொள்வதற்கான பற்பல முகார்தரங்களும் அவைகளுக்கு ஜகதாட்சரர் கற்பித்திருக்கின்றனர். பெரும்பாலும் பிராணிகள் யாவும் ஆபத்து நேரிட்டபோது தப்பித்துக் கொள்வதற்காக ஒடுவதே வழக்கம். அதி வேகமாய் ஓடக்கூடாதவைகள் நின்ற நிலையிலேயே இருந்து சத்துருவைத் தம்மா லியன்றவரையில் கொம்பினாலாவது குளம்பினாலாவது நகங்களினாலாவது பற்களினாலாவது எதிர்க்கின்றன. மற்றும் சில தத்தம் வாசஸ்தலமாகிய பிரிதிவு-அப்பு-ஆகாயம் ஆகிய இவற்றுள் ஒடி மறைகின்றன. இந்தப்படி வேகமாய் ஓடவாகிலும் ஒளிந்து தப்பித்துக் கொள்ளவாகிலும் சக்தியில்லாத சில பிராணிகள் இருந்த இடத்திலிருந்தே மஹா தந்திரமாய்த் தப்பித்துக் கொள்ளுகின்றன. ஆகாயத்தில் சஞ்சரிக்கும் காடை, சவுதாரி, உள்ளான் முதலிய ஓர் வகைச்சிறு பறவைகள்-கருடன், பருந்து, ராஜாளி முதலிய பெரும் ராக்ஷசப் பறவைகள் தம்மை இம்சித்து வாயில் போட்டுக் கொள்ளுமென்று பயந்து அவற்றைக் கண்டமாதிரித்தில் எந்தெந்த நிலத்திலே இரை தேடிக்கொண்டிருக்கின்றனவோ அந்தந்த நிலத்தின் நிறத்தை உடனே

வந்ததுத் தம் சத்துருக்களுக்குத் தம் உரு வெளிப்படாதபடி தப்பித்துக் கொள்ளுகின்றன. ஒர்வித ஓணை மரத்திலிருக்கும்போது தன்னைத் தின்னவோ வேறு வகையினால் தன்னை இம்சிக்கவோ சத்துரு வருகிற அரவத்தைக் கண்டமாத் திரத்தில் தான் அந்தச் சமயத்தில் இருக்கும் செடியின் பட்டையைப்போலாவது இலையைப்போலாவது ஒரு ரொடியில் நிறங்கொண்டு அசைவற்று அந்தச் செடியின் ஓர் பாகமாய்த் தானிருப்பதுபோலத் தோன்றும். அபாயம் நீங்கிய உடனே தன் இயற்கையுருவத்தை எடுக்கும். இவ்வண்ணமாகவே கம்பளப் பூச்சி-வெட்டுக்களி முதலிய ஐந்துக்கள் தம்முடைய சத்துருக்களாகிய பறவைகளைக் கண்டமாத் திரத்தில் நோகாமல் இருந்த இடத்திலேயே இருந்து நிறம் மாறிக் தப்பித்துக்கொள்ளுகின்றன. இம்மட்டோ? சில கம்பளப் பூச்சிகள் செடியிலிருக்கும்போது பட்சிகள் தம்மைக்கண்டால் குத்திக்கொண்டுபோய்விடும் என்று பயந்து தம் நிறத்தையே யன்றி உருவத்தையும் ஒரு ரொடியில் மாற்றிக்கொள்ளுகின்றன. அவை ஒரு முனையில் செடியின் ஓர் பாகத்தைக் கெட்டியாய்ப்பற்றிக் கொண்டு தலை நிமிர்ந்து எழுந்து பற்பல ரூபமாக வளைந்து அச்செடிகளிலுள்ள மொக்குகளைப்போலவும் தறித்து விடப்பட்ட கிளைகளின் துணிகளைப்போலவும் நிற்கின்றன. அந்தப்படி தாம் உருமாறி வேஷம் போட்டுக்கொண்டு நிற்பதனால் தம்முடைய சத்துருக்களாகிய பட்சிகளை ஏமாற்றிவிடலாம் என்கிற பூரண நம்பிக்கை அவைகளுக்குக் கிருந்தாலன்றி மற்றப்படி ஆபத்து நேரிட்டபோது இவ்வளவு விசித்திரங்களைச் செய்துகொள்ள அவைகளுக்குத் துணிவு உண்டாகமாட்டாது. இன்னும் சில கிருமிகள் பருத்து உலர்ந்த இலைகளைப்போல ஒரு ரொடியில் நிறம் மாறி இத்தப் பூனையும் பால் குடிக்குமா என்பதுபோல் ஆபத்து நீங்குகிற வரையில் செயலற்றிருக்கின்றன.

அந்தந்த ஜீவராசிகளின் வாழ்க்கைக்குத் தக்கபடி அங்க இலட்சணவிசித்திரங்களை யமைந்தும் ஆபத்து நேரிட்ட காலத்தில் தப்பித்துக்கொள்வதற்கேற்ற உபாயங்களை அவைகளுக்குக் கற்பித்தும் வருகிற பேரறிவாளராகிய கடவுளின் குணப் பெருங்கடலை அளக்க யார் தாம்! அவ்வாறு அளக்க ஒருவருக்கும் முடியாதென்றே,

“நாயிரவைதீருலகெலாமாக நளினத்து நீ தந்த நான்முகனார் தாமே
 ஊழி பலபலவு நின்றுள்தாலொன்று முலவாப் பெருங்குணத்தவுத்தமனே.”
 என்று அறிஞர் கூறியுளார்.

ச ம ர ஷ் ச ர ம் .

கிரீஸ்து மதவிரந்தி.—கிரிஸ்து பிறந்த 100-ம் வருஷத்தில் கிரிஸ்தவர்களின் தொகை 5-லட்சம் இருந்ததென்றும், 1000-ம் வருஷத்தில் 5-கோடி இருந்ததென்றும், 1800-ம் வருஷத்தில் 20-கோடி இருந்ததென்றும், 1880-ம் வருஷத்தில் 41-கோடி இருந்ததென்றும் ஒருவர் சரியான கணக்கெடுத்திருக்கிறார். உலகத்திலுள்ள மொத்த ஜனத்தொகை 141-கோடி என்று தெரியவருகிறது. ஆகவே உலகத்திலுள்ள மொத்த ஜனத்தொகையிலே கிரிஸ்தவர்கள்

சுற்றேறக்குறைய மூன்றிலொருபங்கு இருக்கிறார்களல்லவா! அந்த மதஸ்தர்களுடைய வேதபுஸ்தகம் முந்தூறு பாஷைகளில் மொழி பெயர்க்கப் பட்டிருக்கிறதாம். யாதொரு மதம் உலகத்தில் அபிவிருத்தியாகிப் பரவுவதானால் இர்தப்படி பாவவேண்டும். கிரிஸ்தவர்கள் தாம் பெற்றபேறு உலகத்தார் பெற்றுமய வேண்டுமென்று முயற்சி செய்தகொண்டு வருவது எமக்குப் பெருமகிழ்ச்சியை விளைக்கின்றது. நமது தேசத்து மடாதிபதிகளும் மற்று முள்ள மதாபிமானிகளும் இதைக் கவனித்து ஒழுகுவாராக.

சிக விவாகம்.—சென்னை இராஜதானியில் 1881-ம் வருஷத்தில் எடுத்த ஜன சங்கியைக் கணக்கின்படி பத்துவயதுக்குட்பட்ட கைம் பெண்களின் தொகை 5,600. இப்பொழுது அந்தத்தொகை அதிகப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். இக்கொடுமையை நீக்கும்பொருட்டு ஸர் - டி. மாதவராவ் அவர்கள் பத்துவயதுக்குட்பட்ட பெண் குழந்தைகளுக்கு விவாகம் செய்வீக்கும் பெற்றோர்க்குத் துரைத்தனத்தார் அபராதம் விதிக்க வேண்டியதற்கான ஒரு சட்டம் ஏற்படுத்தவது யுத்தமென்று அபிப்பிராயம் தெரிவித்திருக்கிறார். சற்கருமத்தைச் செய்வீக்கவும் துவரத்தனத்தார் சட்ட நிருபணம் செய்ய வேண்டிய நிலைமையில் நமது தேசம் இருக்கிறதே! பரிதாபம்!

இந்தியாவுக்கு ஓர் பிரதிநிதி.—இந்தியாதேசத்துக் குடிகளின் கௌமத்தைக் குறித்து சார்லஸ் பிராட்லா என்பவர் இங்கிலாந்தில் மிகவும் சிரத்தையுடையவராயிருப்பதைக்கண்டு நமது நாஷனல் காங்கிரஸ் கமிட்டியார் தம் சார்பில் இந்தியாவிலுள்ள இங்கிலாந்தில் எடுத்துவைக்க அவரைப்பிரதிநிதியாக ஏற்படுத்திக்கொண்டனர். நாஸ்திகக் கோட்பாடுடையவராயிருக்கிலும் அக்கனவான் ஒழுக்கத்தில் மிகச்சிறந்தவராயும் பிரசங்கத்தில் பெரு நாவலராயு மிருக்கிறபடியால் அந்தக் கமிட்டியார் அவ்வாறு ஏற்படுத்திக்கொள்ளலானார்கள். தெய்வ நம்பிக்கையை மானிடவாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாததாகக் கொண்டிருக்கும் இந்துக்களுக்குத் தெய்வ நம்பிக்கையற்ற ஒருவர் பிரதிநிதியாவது எங்கனம் பொருந்தும்? என்று சிலர் கேட்டுத் துக்கிக்கின்றார்கள்.

வளப்பிற்கிறந்த வளதையர்காட்சி.—ஸ்பா என்னும் நகரத்தில் அநிசெளத்திரிய ஸ்திரீ காட்சியென்று ஆரம்பித்திருக்கின்றது. தேசம்-ஜாதி-மதம் என்னும் இவற்றின் பேதயின்றி எவ்வித ஸ்திரீகளும் அங்கு சென்று காட்சிக்கொடுக்கலாம். யாவரினும் அழகிற்கிறந்த மங்கைக்கு இருபதிலுயிரம் ரூபாய் வெகுமளம் கொடுக்கப்படும். அந்தந்த தேசாசாரத்துக்குத் தக்கவாறு அவரவர்கள் ஒவ்வொரு குணவிசேஷத்தையே அழகென்று அபிப்பிராயப்பட்டு வருகின்றபடியால் அழகுள்ள ஸ்திரீ இன்னொருபதை எப்படியறிதல் கூடுமோ? பரிசு கொடுப்பவர்களின் தேசாசாரத்துக் கேற்றபடியே அழகிற்கிறந்தவள் ஏற்படுவாளாதலின் ஏனையதேசத்தவர்கள் அக்காட்சிக்குச் சென்று பரிசு பெறலாமென்று கருதவது நிஷ்பிரயோசனமாய் முடியும்போலும்!

விஷபேதிலிலக்த.—வைகுரி என்னும் தொத்துவியாதியைப் பரவ ஒட்டாது தவிர்ப்பதற்கு அம்மை குத்துவதென்னும் ஏற்பாட்டை அனுசரித்திருப்பதுபோலவே, விஷபேதி என்னும் பெருவாரியாகிய நோயைக் கூடியவளையில் வியாபிக்காதபடி தடுப்பதற்காக அப்பேதியின் விஷத்தைக்கொண்டு அம்மை குத்திக்கொள்வது யுத்தமென்றும், அந்தப்படி செய்வதனால் அவ்வியாதி காணுபவர்களுக்குப் பிராண ஹானிவிளையாதென்றும் அபிப்பிராயப்பட்டு ஓர் வைத்திய நிபுணர் அனேக பிரயத்தனங்கள் செய்துவருகிறார். அவர் முயற்சி உலகோபகாரார்த்தமாகதலின் அது விரைவில் காரியசித்தி பெறவேண்டுமென்று கடவுளைத் தியானிக்கின்றோம்.

சிட்சையடைந்த சிறுவர்கள் சீர்ப்புமாரீக்கம்.—இந்தியாவில் குற்றவாளிகளைத் தெண்டிப்பதற்கான பினல்கோடின்படி சிட்சையடைந்த சிறுவர்

கள் சிறைச்சாலையில் அடைபட்டிருக்கும்போது அவர்களுக்குக் கைத் தொழில் வித்தியாப்பியாசமும், நற்புத்திபோதக உபந்நியாச சிரவணமும் இருக்கவேண்டுமென்று நமது துணைத்தனத்தார் தீர்மானித்துச் செங்கல்பட்டுச் சிறைச்சாலையில் அவ்வாறே நடந்துவருவதைக்கேட்டுப் பேரானந்தமடைகின்றோம். குற்றஞ்செய்தவனைத் தெண்டித்தமாத்திரம் விடுவதைவிட, இனி அவன் குற்றஞ்செய்யாவகைக்கு இடந்தேடிவைப்பது அறமெனப்பபெம் எவற்றுள்ளும் சிறந்த அறமாம். அரசன் குடிகளுக்குச் செயற்பாலதாகிய நன்மைகள் பலவற்றுள்ளும் இது நடுநாயகமென்பதற்கு ஐயமுண்டோ?

அமிழ்ந்துபோதும் தீவு.—வட அட்லாண்டிக் சமுத்திரத்திலே ஸேபில் என்று பெயர்பெற்ற தீவு ஒன்றுநாளுக்குநாள் சமுத்திரத்தில் அமிழ்ந்தகொண்டே வருகின்றது. சில வருடங்களுக்குமுன்னர் அதன் நிகளம் 40 மைலும் அகலம் 2½ மைலும் இருந்தது. இப்பொழுதோ அதன் நிகளமும் அகலமும் முறையே 19 மைலும் ½ மைலும் ஆய்விட்டது. பூகம்பம் முதலிய உஷண சம்பந்தமான ஹேதுக்களினாலே தீவுகள் அங்கங்கு உண்டாவதும் நாளாவர்த்தியில் அழிவதும் இயற்கையே.

கைத்தொழில் வித்தியாசாலை.—சிற்பவேலை - சித்திரவேலை-தச்சவேலை-கம்மாளவேலை-செசுவேலை முதலியவைகளைச் சாஸ்திரக்கிரமப்படி கற்பிக்கும் பொருட்டுச் சென்னையில் அதிசிக்கிரத்திலே வித்தியாசாலையொன்று ஸ்தாபிக்கப்படுமாம். ஒன்றறாலைட்சம் ரூபாய் வரையில் அதற்குச் சேகரமாகவேண்டிமாம். அந்தந்த ஜாதியார்த்தத்தம் வருணச்சிரம தருமத்தைவிட்டுச் சேவகம்செய்தலென்னும் நிலையிலோ உத்தியோகத்தை நாடியகாரணத்தினாலன்றோ விளக்கிப்பட்ட விட்டில்போல் பலரும் அலையவும் அந்தத் தொழில்கள் பாழ்படவுமாயிற்று? இல்லாவிடில் கைத்தொழில் வித்தியாசாலை என்பதொன்றும் நமது தேசத்திற்குவேண்டுகோ?

“உற்றதொழில் செய்வோர்க் குறுபஞ்சமில்லையாம்.”

என்னும் பெரியோர் வாக்கியத்தின் கருத்தை நம்மவர் இனியேனும் நாடுவாராக.

வானா சாட்சி.—மலையாளத்தைச்சேர்ந்த ஓய்நாட் என்னும் ஊரில் ஒருவன் இரண்டுவானரங்களையும் ஒரு நாயையும் அடிநாள்முதல் நன்றாய்ப்பழக்கிப்பற்பல இடங்களுக்குச்சென்று அதிலினோதமாக அவற்றை விளையாடச் செய்து பிழைத்துவந்தான். இசினால் அவனுக்குத்தக்க பொருள்வரவு உண்டாயிருந்தது. ஒருநாள் அந்திப்போது அவன் தன்னுடைய நாயகிசகிதமாக அம்மூன்று பிராணிகளையும் இட்டுக்கொண்டு கொஞ்சம் திரவியத்துடன் தன் ஊருக்குத் திரும்புகையில், மஹம்மதியமத்ததை அவலம்பிக்கும் மாப்பிணை ஜாதியைச் சேர்ந்த மஹா துன்மார்க்கமலையாளி ஒருவன் அந்த புருஷனையும் ஸ்திரீயையும் நாயையும் ஒரு வானரத்தையுங்கொண்டு ஒருகுழியில் புதைத்துவிட்டுப் பொருளை அபகரித்துக்கொண்டு சென்றான். தப்பித்துக்கொண்டு அருகிலிருந்த ஒரு மரத்தின்மேலேறித் துக்க சாகரத்திலுமுந்நிய மற்றொருவானரம் மறுநாள் அவ்வழியாகச்சென்ற சேவகனைடை குறித்தோடி அவன் மடியில் கையைப்போட்டுக்கொண்டு அக்குழியை வேகமாய்த்தோண்டி அவனுக்கு உண்மையை வெளிப்படுத்தியதுமன்றி, அவனை இழுத்துக்கொண்டே அயலூரிலிருக்கும் குற்றவாளியைப்போய்க் கண்டுபிடித்து அவனைக் கெட்டியாய்ப்பற்றியது. குரங்கின்பிடியை நீக்கிக்கொள்ளமுடியாமல் அந்த மாப்பிணை சேவகனிடம் அகப்பட்டுக்கொண்டான். அடுத்த ஸெஷன்கோர்ட்டில் அது விசாரணைசெய்யப்படும். வானரத்தின் சாட்சி என்னும் முடியுமோ?